

Vrchní soud v Olomouci

Masarykova třída 609/1

771 11 Olomouc

White & Case, s.r.o.,
advokátní kancelář
Na příkopě 854/14, Nové Město
110 00 Praha 1
Česká republika
T +420 255 771 111

whitecase.com

V Praze dne 15. dubna 2020

DATOVOU SCHRÁNKOUsp. zn.: **13 VSOL 133/2020**

Žalobce a): **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka: OKD, a.s., IČ: 26863154, se
sídlím Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly

Zastoupený: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, ev. č. ČAK 9714,
se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o.
advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno

Žalobce b): **Správa pohledávek OKD, a.s.** (dříve OKD, a.s.) IČ:
26863154, společnost se sídlem Stonavská 2179, 735 06
Karviná – Doly (dále také jen „**Dlužník**“)

Zastoupený: JUDr. Tomášem Zagarem, advokátem, ev. č. ČAK 08131,
se sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1

Žalovaný č. 1: **Citibank N.A., London Branch**, registrační č. BR001018,
se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf,
Londýn, E14 5LB, Spojené království

Zastoupený: JUDr. Petrem Přecechtělem, advokátem, ev. č. ČAK:
11109, BBH, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem
Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1

Žalovaný č. 2: **New World Resources N.V.**, společnost založená podle
zákonů Nizozemského království registrovaná v
nizozemském obchodním rejstříku pod č. 34239108,
registrována jako zahraniční společnost v britském
obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952,
se sídlem 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká
Británie

Zastoupený: JUDr. Luděk Chvostou, advokátem, ev. č. ČAK 02911,
White & Case, s.r.o., advokátní kancelář, Na příkopě 14,
110 00 Praha 1

Žalovaný č. 3: **NWR Holdings B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemského království registrovaná v nizozemském obchodním rejstříku pod č. 61294179. se sídlem Herengracht 448, 1017 CA Amsterdam, Nizozemské království

Zastoupený: Mgr. Davidem Ilczyszynem, advokátem, ev. č. ČAK 04910, White & Case, s.r.o., advokátní kancelář, Na příkopě 14, 110 00 Praha 1

Za účasti: **Krajské státní zastupitelství v Ostravě**, se sídlem Na Hradbách 1836/21, 729 01 Ostrava 1

o žalobě na určení pravosti a výše pohledávky a odpůří žalobě

Vyjádření Žalovaného č. 2 a Žalovaného č. 3 k odvoláním proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2019, č. j. 32 ICm 3260/2016-1280

Bez příloh

I.

Úvod

1. Dne 23.10.2019 vydal Krajský soud v Ostravě (dále jen „**Soud**“) rozsudek č. j. 32 ICm 3260/2016-1280, kterým rozhodl tak, že ve výrocích I. – III. zamítl návrhy Žalobce a), aby Soud určil, že Smlouvy (jak jsou definovány níže) jsou neúčinné, ve výroku IV. určil, že pohledávka ve výši 9.530.033.808,71 Kč přihlášená přihláškou P33-1 (dále jen „**Pohledávka 1**“) je po právu co do pravosti a výše, ve výroku V. určil, že pohledávka ve výši 621.273.214,79 Kč přihlášená přihláškou P100-1 (dále jen „**Pohledávka 2**“) je po právu co do pravosti a výše, a ve výrocích VI. – XI rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k jednotlivým účastníkům (dále jen „**Rozsudek**“).
2. Dne 31.1.2020 podalo proti Rozsudku odvolání Krajské státní zastupitelství (dále jen „**Odvolání KSZ**“), dne 3.2.2020 podal proti Rozsudku odvolání Žalobce a) (dále jen „**Odvolání IS**“) a dne 10.2.2020 podal proti Rozsudku odvolání Žalobce b) (dále jen „**Odvolání SPOKD**“ a společně s Odvoláním IS a Odvoláním KSZ dále jen „**Odvolání**“).
3. Žalovaný č. 2 a Žalovaný č. 3 (dále společně jen jako „**Žalovaní**“) tímto podávají své společné vyjádření k Odvoláním.

II.

Obecné vyjádření

4. Žalovaní jsou přesvědčeni, že Rozsudek je věcně správný, že Rozsudek ani řízení před Soudem netrpí procesními vadami uváděnými odvolateli a že Soud na základě provedeného dokazování správně zjistil skutkový stav a věc i správně právně posoudil.

III.

Struktura vyjádření

5. K jednotlivým odvolacím důvodům se vyjadřujeme níže. Přesto, že se odvolací důvody a argumentace uvedené v jednotlivých Odvoláních místy překrývají, toto vyjádření je pro přehlednost členěno na tři části, ve kterých se Žalovaní postupně vyjadřují vždy k příslušnému Odvolání s odkazem na jeho jednotlivá ustanovení.

IV.

Vyjádření k Odvolání IS

IV(1) K údajným zásadním procesním pochybením Soudu (Odvolání IS – část III.)

6. Žalobce a) v této části Odvolání IS tvrdí, že Soud zásadně pochybil při provádění důkazu plné moci udělené Dlužníkem panu Boudewijnu Wentinkovi dne 2.9.2014 (dále jen „**Plná moc BW**“) k podpisu Smlouvy o vydání dluhopisů 2014 (Dále jen „**SSN**“), Úvěrové smlouvy 2014 (dále jen „**SSCF**“) a smlouvy nazvané „Intercréditor Agreement“ uzavřené dne 7.10.2014 (dále jen „**ICA**“ a společně s SSN a SSCF dále jen „**Smlouvy**“) a dalších listinných důkazů. Přestože se jedná o důkazy předložené Žalovaným č. 1, Žalovaní považují za vhodné se k těmto tvrzením Žalobce a) stručně vyjádřit.
7. Dle Žalovaných je předně nutné zdůraznit, že z Protokolu 2019/03 (tak, jak je definován v Odvolání IS), včetně částí citovaných Žalobcem a), jasně vyplývá, že popírání pravosti výše uvedených listinných důkazů představuje obstrukce ze strany Žalobce a). Nejedná se totiž o izolované důkazy, které mají překvapivě dokládat existenci výše uvedených pohledávek Žalovaného č. 1. Udělení Plné moci BW a uzavření Smluv bylo schváleno představenstvem a dozorčí radou Dlužníka, uzavření

Smluv a ručení Dlužníka z nich vyplývající byly uváděny v auditovaných výročních zprávách Dlužníka a společnosti New World Resources Plc, dluhopisy vydané na základě SSN byly obchodovány na veřejných trzích a insolvenční návrh Dlužníka podaný v roce 2016 zdůvodňoval údajné předlužení Dlužníka jeho ručením dle Smluv. V neposlední řadě sám Dlužník, který Plnou moc BW vystavil a Smlouvy uzavřel, v rámci tohoto řízení pravost výše uvedených listinných důkazů nepopírá. Tyto obstrukce Žalobce a) je nutné považovat za zneužití práva, které dle ustanovení § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v platném znění (dále jen „OZ“) a ustanovení § 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „OSŘ“), nepožívá právní ochrany a již jen proto je potřeba tuto námitku Žalobce a) bez dalšího odmítnout.

8. Pokud Žalobce a) v této části Odvolání odkazuje na § 565 OZ ohledně dokazování pravosti soukromé listiny, dle Žalovaných je možné toto ustanovení v případě výše uvedených listin vykládat tak, že se uplatní věta druhá tohoto ustanovení, dle které se má za to, že pravost a správnost těchto listin byla uznána, jelikož tyto listiny byly použity proti Žalobci b), který je zjevně podepsal a proti Žalobci a), na kterého lze pohlížet obdobně jako na právního nástupce Dlužníka, jelikož dle ustanovení § 40 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), v platném znění (dále jen „InsZ“) insolvenční správce jedná svým jménem na účet dlužníka a dle § 239 InsZ je odpůřčí žalobu oprávněn podat pouze insolvenční správce, i když není osobou s dispozičním oprávněním (tak jako v případě Žalobce a)). Z toho vyplývá, že bylo povinností Žalobce a) vyvrátit tuto domněnku pravosti a správnosti výše uvedených listin, což neučinil. Dále je nutné uvést, že pokud jde o Smlouvy, tak byly předloženy jejich ověřené kopie, které je dle českého práva nutné považovat za shodné s originály Smluv.
9. V neposlední řadě je nutné uvést, že i pokud by dokazování ohledně výše uvedených listin mělo probíhat po popření jejich pravosti Žalobcem a) tak, jak je uvedeno v Odvolání IS, mohla by skutečnost, že žalovaní nebyli Soudem výslovně poučeni o jejich důkazním břemenu, být pouze k tíži žalovaných, a tudíž nemůže být tato procesní vada úspěšně uplatňována Žalobcem a), který na svých procesních právech zkrácen nebyl. V každém případě je zásadní to, že Žalobce a) se svým nárokem neuspěl nikoliv pro neunesení jeho důkazního břemena ohledně pravosti dotčených listin, ale proto, že na základě provedeného dokazování byla pravost a správnost dotčených listin v řízení prokázána, přičemž to byli žalovaní, kteří předkládali tvrzení a důkazy ohledně pravosti a správnosti těchto listin. Všechny tyto důkazy byly ve vzájemném souladu, navazovaly na sebe a vytvářely ucelený řetězec důkazů.
10. V této souvislosti je potřeba odkázat na rozsudek Nejvyššího Soudu ČR ze dne 28.2.2002, sp. zn. 21 Cdo 762/2001, podle něhož: *„Důkazním břemenem se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení nebyla prokázána jeho tvrzení a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost, významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci, nebyla pro nečinnost účastníka (v důsledku nesplnění povinnosti uložené účastníku ustanovením § 120 odst. 1 větou první o. s. ř.) nebo vůbec (objektivně vzato) nemohla být prokázána a kdy tedy výsledky zhodnocení důkazů neumožňují soudu přijmout závěr ani o pravdivosti této skutečnosti, ani o tom, že by tato skutečnost byla nepravdivá.“* V případě Rozsudku nebylo neunesení důkazního břemene ohledně otázky pravosti dotčených listin důvodem rozhodnutí Soudu ve věci samé, jelikož Soud měl k dispozici dostatek důkazů umožňujících přijetí závěru o pravosti těchto listin, nemohl případný nesprávný procesní postup Soudu způsobit nesprávné rozhodnutí Soudu ve věci. Nepřílehavý je odkaz Žalobce a) na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 3646/2018 ze dne 27.11.2018, když v tomto rozhodnutí byl přezkoumáván rozsudek odvolacího soudu, který byl založen na řešení právní otázky ohledně rozložení důkazního břemene, což ovšem není případ Rozsudku.

11. Pokud se jedná o námitku Žalobce a), že na podpisových stranách SSN, kde bylo u Boudewijna Wentinka přeškrtnuto „CLO“ a napsáno „*under proxy*“, tak tato skutečnost nemůže mít vliv na pravost této smlouvy, nýbrž maximálně vytvořit pochybnost ohledně toho, zda byl Boudewijn Wentink oprávněn SSN za Dlužníka podepsat. Jelikož byl ale Boudewijn Wentink k podpisu Smluv včetně SSN řádně zmocněn, je irrelevantní jaká funkce a proč je u jeho podpisu na SSN uvedena, a to i pokud by byla tato otázka posuzovaná dle českého práva.¹
12. Na závěr je k této námitce Žalobce a) nutné zdůraznit, že Soud v Rozsudku prokázání pravosti a správnosti Smluv a dalších listin jasně zdůvodnil a vypořádal se s námitkami Žalobce a) včetně toho, proč odmítl další důkazní návrhy Žalobce a) v této věci, jak se podává zejména z článků 17.12, 18.3, 18.9 a 19.8 Rozsudku. Přitom je nutné zdůraznit, že Soud v Rozsudku důsledně vysvětlil důvody pro odmítnutí důkazního návrhu² a následně uvedl seznam navržených důkazů, které neprovedl, a odůvodnil jejich neprovedení, přičemž Soud nevyhověl jak důkazním návrhům Žalobce a) tak i žalovaných.³ V průběhu posledního soudního jednání Soud umožnil účastníkům řízení učinit návrhy na doplnění dokazování, o kterých následně rozhodl.⁴ Z důvodu hospodárnosti řízení Soud další důkazy neprováděl, jelikož by s ohledem na zjištěný skutkový stav a právní hodnocení věci neměly vliv na rozhodnutí ve věci. Postup Soudu ohledně provádění důkazů lze považovat za správný, jak potvrzuje odborná literatura.⁵

K údajným dalším procesním pochybením Soudu (Odvolání IS – část IV.)

13. Žalobce a) v této části Odvolání IS tvrdí, že ve věci rozhodoval nezákonný soudce, protože soudkyně JUDr. Simona Pittermannová (dále jen „**Soudkyně**“) byla podjatá. Ohledně této námitky si dovoluji Žalovaní pouze uvést, že námitky údajné podjatosti Soudkyně vznášel Žalobce a) opakovaně a naposledy o námitce podjatosti popisované v této části Odvolání IS rozhodl Vrchní soud v Olomouci svým rozhodnutím č.j. 13 VSOL 563/2019-119, kdy její podjatost neshledal a opětovně rozhodl, že Soudkyně není z projednávání a rozhodování v této věci vyloučena.
14. Pro úplnost je nutné uvést, že porovnání rozhodnutí o podjatosti Soudkyně v tomto řízení a v řízení vedeném před Soudem pod sp. zn. 32 ICM 2312/2017 ohledně zastupování některého z účastníků těchto řízení JUDr. Petrou Novákovou (která je přítelkyní Soudkyně) uvedené v čl. 32 Odvolání IS je nesprávné, když pomíjí rozdíl uvedený Vrchním soudem v Olomouci v rozhodnutí č.j. 13 VSOL 563/2019-119 vydaném v tomto řízení: „*V této souvislosti nadřazený soud zdůrazňuje, že JUDr. P. N. v tomto řízení nezastupuje žádného z účastníků a v řízení nevyplývalo nic, z čeho by bylo možno dovozovat, že za účastníky, případně některého z nich, v současnosti činí jednání v jakékoli oblasti hmotného práva, čímž se tato věc odlišuje od věci, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICM 2312/2017.*“

¹ Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.8.2007, sp. zn. 29 Odo 1635/2005: „*Podepsala-li fyzická osoba smlouvu jako osoba jednající za smluvní stranu, není pro řešení otázky platnosti této smlouvy významné, zda v ní bylo výslovně uvedeno, že tak činí na základě hmotněprávní plné moci.*“

² Viz čl. 16.1 Rozsudku.

³ Viz část 17 Rozsudku.

⁴ Viz str. 121 až 128 Protokolu o pokračování prvního jednání před soudem prvního stupně – přepis zvukového záznamu ze dne 21.10.2019.

⁵ JIRSA, Jaromír aj. Občanský soudní řád, 2. část: Soudcovský komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. k § 120: „*Není povinností soudu provést všechny navržené důkazy, ale je jeho povinností vysvětlit přímo v jednací síni, proč další důkazy neprovedl, a musí se tím zabývat i v písemném odůvodnění rozhodnutí.*“

15. Nad rámec výše uvedeného je nutné zdůraznit, že opakované vznášení námitek podjatosti nejen proti Soudkyni, ale i tlumočnici, která pro Soud opatřovala úředně ověřené překlady některých listin, je obecně známou taktikou právního zástupce nejen v tomto řízení, ale i dalších incidenčních sporech Dlužníka. Jedná se tudíž ze strany Žalobce a) o obstrukční jednání, kterému s přihlédnutím k ustanovení § 2 OSŘ nelze přiznat právní ochranu.
16. V čl. 33 – 42 Odvolání IS dále Žalobce a) tvrdí, že Soudkyně nebyla oprávněna v tomto řízení rozhodovat, jelikož byl údajně Soud nesprávně obsazen, a tudíž je zde dán odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. a) OSŘ. Rovněž toto tvrzení Žalobce a) Žalovaní naprosto odmítají, když se jedná o snahu přerušit rozvrh práce Soudu.
17. Žalobce a) v této části Odvolání tvrdí, že rozvrh práce Soudu byl dne 31.5.2016 změněn tak, že do něj bylo doplněno ustanovení: *„Insolvenční incidenční spory se – vzhledem k trvale vysokému nápadu do insolvenčních oddělení vedoucímu k trvale vysokému počtu vyřizovaných věcí v těchto odděleních a tedy k nemožnosti projednat v insolvenčních odděleních incidenční spory bez průtahů – přidělují do specializovaných oddělení incidenčních sporů, a to takto: a) Incidenční spory vyvolané insolvenčním řízením sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 se přidělují do oddělení 32 ICm; (...)“* a že touto účelovou změnou, kdy v té době nebyl znám počet incidenčních sporů vyvolaných insolvenčním řízením s Dlužníkem, byl Žalobci a) odňat Mgr. Kula jako jeho zákonný soudce. Toto tvrzení je ovšem nepravdivé.
18. Dle změny č. 3 rozvrhu práce Soudu ze dne 30.3.2016, bylo dotčené ustanovení rozvrhu práce tehdy změněno takto: *„Insolvenční incidenční spory se - vzhledem k trvale vysokému nápadu do insolvenčních oddělení, vedoucímu k trvale vysokému počtu vyřizovaných věcí v těchto odděleních a tedy k nemožnosti projednat v insolvenčních odděleních incidenční spory bez průtahů - přidělují do specializovaných oddělení incidenčních sporů, a to takto:*
- a) směšné insolvenční incidenční spory přidělují se poměrnou kolovací metodou mezi oddělení 3 ICm, 17 ICm a 27 ICm;*
- b) insolvenční incidenční spory z územní působnosti pobočky přidělují se do oddělení 19 ICm a 44 ICm, přičemž byl-li již dříve do některého z těchto oddělení přidělen incidenční spor vyvolaný insolvenčním řízením evidovaným v ročníku 2016, přidělí se spor vyvolaný tímto insolvenčním řízením do tohoto stejného oddělení, jinak se přidělí poměrnou kolovací metodou zohledňující počet věcí přidělených v aktuálním roce do daného rejstříku ICm;*
- c) insolvenční incidenční spory z působnosti hlavní části soudu přidělují se do oddělení 4 ICm, 9 ICm, 11 ICm, 18 ICm, 21 ICm, 26 ICm, 32 ICm, přičemž byl-li již dříve do některého z těchto oddělení přidělen incidenční spor vyvolaný insolvenčním řízením evidovaným v ročníku 2016, přidělí se spor vyvolaný tímto insolvenčním řízením do tohoto stejného oddělení, jinak se přidělí poměrnou kolovací metodou zohledňující počet věcí přidělených v aktuálním roce do daného rejstříku ICm; při přidělování incidenčního sporu vyplývajícího z insolvenčního řízení, v němž funkci insolvenčního správce vykonává JUDr. Kateřina Martínková, Ing. Borek Placr nebo JUDr. Aleš Videnský – a to ať již přímo či prostřednictvím veřejné obchodní společnosti – se z důvodu podjatosti přeskakuje oddělení 9 ICm.“*
19. Z výše uvedeného vyplývá, že změna rozvrhu práce Soudu spočívající obecně v tom, že namísto insolvenčních oddělení, které vedou insolvenční řízení, budou incidenční spory přiděleny do specializovaných oddělení podle určitých – avšak obecných a věcných – kritérií, která tyto incidenční spory naplňují, byla přijata z důvodu trvalého vysokého nápadu incidenčních sporů u Soudu ve všech

insolvenčních věcech Soudem řečených, nikoliv pouze v insolvenčním řízení Dlužníka, které v té době ještě ani nebylo zahájeno.

20. Po zahájení insolvenčního řízení ohledně Dlužníka pak byla dotčená část rozvrhu práce Soudu (zřejmě s ohledem na vytížení ostatních specializovaných oddělení incidenčních sporů) změněna dne 31.5.2016 tak, že incidenční spory Dlužníka budou projednány oddělením 32 ICM.⁶
21. Jinými slovy, ani před změnou rozvrhu práce Soudu ze dne 31.5.2016 by o tomto sporu nerozhodoval Mgr. Kula, a tudíž nedošlo k odejmutí zákonného soudce, které tvrdí Žalobce a). Toto řízení bylo přiděleno Soudkyni v souladu s rozvrhem práce Soudu, který měl oporu i v tehdy platném ustanovení § 160 odst. 2 InsZ (rozhodnutí o změně rozvrhu práce, lze bez pochyby považovat za opatření předsedy Soudu).
22. Odkaz Žalobce a) na bod 17. nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 1.12.2015, sp. zn. II. ÚS 2766/2014 není příslušný, protože tak, jak je popsáno výše, se v tomto řízení nejednalo o přidělení soudce „ad hoc“ a navíc tento náleze Ústavního soudu ČR se zabýval případem, kdy odvolací soud nařídil po zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně, aby v dalším řízení byla věc projednána jiným soudcem. V nadepsané věci k ničemu takovému nedošlo a je podstatné, že před zahájením tohoto řízení bylo zřejmé, jaký soudce o ní bude rozhodovat tak, jak uvádí i bod 15 nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 1.12.2015 ve věci sp. zn. II. ÚS 2766/2014: „Mezi požadavky, jež vyplývají pro rozvrh práce z čl. 38 odst. 1 Listiny, patří nezbytně předvídatelnost a transparentnost obsazení soudu (včetně zastupování) pro účastníky řízení. Osoba soudce ve složení senátů musí tedy být jista předem, než návrh ve věci civilní, resp. obžaloba ve věci trestní, dojde soudu.“

Důkaz: Změnou č. 3 Rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě⁷

Změnou č. 5 Rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě⁸

23. Pokud jde o Žalobcem a) namítané údajné nezákonné vyloučení právního zástupce Žalobce b) z tohoto řízení, dovolují si Žalobci tímto odkázat na náleze Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 4246/18 ze dne 19.3.2019, který se touto otázkou zabýval a konstatoval, že tento postup Soudu nebyl svévolný a v každém případě neměl vliv na procesní práva Žalobce b) v tomto řízení, když uvedl, že: „Současně Ústavní soud dodává, že stěžovatelkou rozporovaný postup krajského soudu by neměl mít na její procesní práva takový vliv, který naznačuje v ústavní stížnosti. Sama stěžovatelka totiž v ústavní stížnosti uvádí, že dané insolvenční řízení vyžaduje dlouhodobou přípravu celého týmu právníků (advokátů), proto by pro stěžovatelku snad neměl být - s jejími základními procesními právy skutečně

⁶ Viz následující znění dotčeného ustanovení rozvrhu práce Soudu: „Insolvenční incidenční spory se - vzhledem k trvale vysokému nápadu do insolvenčních oddělení, vedoucímu k trvale vysokému počtu vyřizovaných věcí v těchto odděleních a tedy k nemožnosti projednat v insolvenčních odděleních incidenční spory bez průtahů - přidělují do specializovaných oddělení incidenčních sporů, a to takto:

a) *incidenční spory vyvolané insolvenčním řízením sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 se přidělují do oddělení 32 ICM;*

b) *směšné insolvenční incidenční spory přidělují se poměrnou kolovací metodou mezi oddělení 3 ICM, 17 ICM a 27 ICM;*

c) *insolvenční incidenční spory z územní působnosti pobočky přidělují se do oddělení 19 ICM a 44 ICM, přičemž byl-li již dříve do některého z těchto oddělení přidělen incidenční spor vyvolaný insolvenčním řízením evidovaným v ročníku 2016, přidělí se spor vyvolaný tímto insolvenčním řízením do tohoto stejného oddělení, jinak se přidělí poměrnou kolovací metodou zohledňující počet věcí přidělených v aktuálním roce do daného rejstříku ICM;.....“*

⁷ Viz https://www.justice.cz/documents/16809/1389728/3_Zm%C4%9Bna+RP+%C4%8D.+3+-+r.+2016.pdf/01294657-f89e-45f6-8a61-5a90de8254d6

⁸ Viz https://www.justice.cz/documents/16809/1389728/5_Zm%C4%9Bna+RP+%C4%8D.+5+-+r.+2016.pdf/90bbfb7e-c26c-4811-9e02-27360cde079e

kolidující - problém nechat se v předmětném řízení zastupovat jiným advokátem obdobně obeznámeným s danou materií, zvláště pak za situace, kdy jí k tomu krajský soud poskytl téměř pětiměsíční lhůtu.“ K tomuto postupu následně i došlo, když právní zastupování Žalobce b) v tomto řízení převzal JUDr. Tomáš Zagar ze stejné advokátní kanceláře. S ohledem na výše uvedené ani vyloučení právního zástupce Žalobce b) z tohoto řízení nenaplnuje žádný zákonný důvod pro zrušení Rozsudku.

24. K námitce Žalobce a), že právní zástupci Žalovaných měli být vyloučeni z tohoto řízení dle ustanovení § 32 odst. 2 OSŘ, pouze uvádíme, že jejich zájmy nebyly a nejsou v žádném případě v rozporu se zájmy Žalovaných a Žalobce a) ani v průběhu řízení či v Odvolání IS netvrdil, v čem by měl tento rozpor spočívat. Údajné zastupování Dlužníka advokátní kanceláří White & Case nebylo nikterak doloženo s tím, že tato kancelář, jejíž jsou právní zástupci Žalovaných členy, vždy zastupovala společnosti NWR a případně celý koncern NWR. Jelikož bylo v řízení učiněno nesporným⁹, že Dlužník i Žalovaní byli v rozhodné době součástí koncernu NWR, ani pokud by vystavení právního posudku White & Case ohledně SSN bylo považováno i za zastupování OKD jako člena koncernu NWR, nemohlo to založit rozpor zájmů právních zástupců Žalovaných se zájmy Žalovaných.
25. Jelikož ohledně zániku zastupování účastníka dle § 32 odst. 2 OSŘ se nevydává žádné rozhodnutí, nelze návrhy Žalobce b) na vyloučení právních zástupců Žalovaných z tohoto řízení považovat za procesní návrhy, ohledně kterých měl Soud v průběhu řízení rozhodnout. Soud se ovšem s touto námitkou dostatečně vypořádal v čl. 20 Rozsudku. Nadto, i kdyby snad byla v postupu Soudu v tomto ohledu shledána jakákoliv chyba, Žalobce a) v Odvolání IS netvrdí a nekonkretizuje, jak se to mělo projevit v Rozsudku.
26. Jako další údajnou procesní vadu řízení před Soudem uvádí Žalobce a) v Odvolání IS, že Soud pochybil a zatížil řízení vadou, když nebyl poučen ve smyslu ustanovení § 118a OSŘ. Tak, jak je důkladně odůvodněno v čl. 19.6 Rozsudku, nebylo toto poučení namístě, protože důvodem neúspěchu žalobců ve věci nebylo neunesení břemena tvrzení či břemena důkazního. Tento názor je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu ČR citovanou v Rozsudku a nic na tom nemění ani to, že Soud vyslovil jiný právní názor ohledně vztahu ustanovení § 235 a ustanovení § 240 - 242 InsZ.¹⁰ Tato námitka Žalobce a) je navíc absurdní a obstrukční, jelikož ve skutečnosti se Žalobce a) ke všemu rozsáhle vyjádřil nejen v průběhu soudních jednání ale i v písemných vyjádřeních. Žalobce a) tedy měl nepochybně příležitost se vyjádřit ke všemu, co žalovaní tvrdili a také tuto příležitost v plné míře využil. Tudiž je zjevně nepodstatné, zda byl Žalobce a) poučen či nikoliv, když je evidentní, že se Žalobce a) ke všemu vyjádřil i bez výslovného poučení.
27. Jako nepřipadné je nutné označit také další tvrzení uvedené v této části Odvolání IS, a sice ohledně údajné nekonzistentnosti postupu Soudu ve vztahu k posouzení časově vzdálenějších úkonů, když se nezabýval údajným „předprogramováním“ úpadku Dlužníka v roce 2006, ale zabýval se Smlouvou o vydání dluhopisů 2010 (tak, jak je definována v čl. 15.41 Rozsudku). Tak, jak Soud odůvodnil v čl. 43.21 Rozsudku, ručitelské závazky Dlužníka, které jsou předmětem tohoto řízení, byly výsledkem Neformální restrukturalizace dluhu 2014 (tak, jak je definována v čl. 3 Rozsudku), na základě které

⁹ Viz strana 39 Protokolu 2019/03

¹⁰ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2006, sp. zn. 22 Cdo 2335/2005, který uvádí, že: „*Postup podle § 118a OSŘ přichází v úvahu jen tehdy, jestliže účastníky uvedená tvrzení a navržené (případně i nenavržené, ale provedené) důkazy nepostačují k tomu, aby byl objasněn skutkový stav věci; postačují-li v řízení uskutečněná tvrzení a navržené (či nenavržené, ale provedené) důkazy pro objasnění skutkové stránky věci i při případném jiném právním názoru soudu, není třeba k poučení podle § 118a odst. 2 OSŘ přistupovat.*“

byla Smlouva o vydání dluhopisů 2010 nahrazena SSN a SSCF. Proto v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR¹¹ bylo nutné, aby Soud pro posouzení, zda protiplnění nebylo podstatně nižší, než je obvyklá hodnota ručení poskytnutého Dlužníkem dle SSN, SSCF a ICA, zkoumal veškeré okolnosti vzniku tohoto ručení. Historické události z roku 2006, které uváděl Žalobce a) a Dlužník, ovšem nelze považovat za okolnosti rozhodné pro posouzení účinnosti napadených právních jednání Dlužníka jednak pro jejich časový odstup a dále i proto, že nebyly předmětem Neformální restrukturalizace dluhu 2014. Nad rámec toho je nutné upozornit na absurdnost tvrzení o „předprogramování“ úpadku Dlužníka v roce 2006 ze strany Žalovaného č. 1, kdy by banka měla poskytnout úvěr ve výši několika miliard Kč Dlužníkovi proto, aby v budoucnosti nastal jeho úpadek, a tím by byly prakticky zmařeny šance banky na splacení takového úvěru.

28. K tvrzení Žalobce a) v čl. 60 – 66 Odvolání IS ohledně údajně selektivně provedeného důkazu dopisem Davida Plcha, partnera a tehdejšího vedoucího organizační složky White & Case (Europe) LLP ze dne 9.9.2014, je nutné poznamenat, že tento důkaz byl proveden právě na návrh Žalobce a) a Soud na něm nezaložil žádné závěry ve prospěch Žalovaných, a tudíž se nemůže jednat o žádné porušení procesních práv Žalobce a). Pokud snad provedením tohoto důkazu Žalobce a) dokládal svůj návrh na vyloučení právních zástupců Žalovaných z řízení, nic takového z něj nevyplývá a Soud se v Rozsudku není povinen vypořádat s každou námitkou účastníka, když pro rozhodnutí ve věci samé je tato skutečnost naprosto irelevantní (což potvrzuje i Žalobce a), když není schopen v Odvolání IS formulovat, jak se mělo projevit nevyloučení zástupců Žalovaných na správnosti Rozsudku). Dále v otázce údajného rozporu zájmů právních zástupců Žalovaných s Žalovanými odkazujeme na čl. 24 a 25 výše.

IV(2) K výkladu ustanovení § 240 a § 241 InsZ prostřednictvím § 235 InsZ (Odvolání IS – část V.A)

29. V bodech 74 a 75 Odvolání IS Žalobce a) tvrdí, že závěr Soudu o tom, že „[u]stanovení § 235 insolvenčního zákona představuje obecnou definici odporovatelného právního úkonu a lze ji vykládat toliko prostřednictvím skutkových podstat zakotvených v ust. § 240 až 242 insolvenčního zákona,“ je údajně v rozporu se závěrem Nejvyššího soudu obsaženém v jeho rozsudku ze dne 27.2.2014, č.j. 29 Cdo 677/2011-61 (dále jen „**Rozsudek 677/2011**“), a sice, že „[z] textu § 235 odst. 1 insolvenčního zákona se především podává, že věta druhá žádné samostatné vymezení neúčinného právního úkonu dlužníka neobsahuje (jde v podstatě jen o ‚insolvenční připomenutí‘ úpravy obsažené již v § 35 odst. 1 obč. zák., části věty před středníkem). Věta první samostatnou definicí neúčinného právního úkonu dlužníka rovněž není, když pouze pojmenovává základní rys takového právního úkonu dlužníka, totiž, že jde o právní úkon nebo o právní úkony, kterými dlužník ‚zkracuje‘ možnost uspokojení věřitelů nebo ‚zvýhodňuje‘ některé věřitele na úkor jiných. Z ustanovení § 240 až § 242 insolvenčního zákona se pak podává, že právě jejich prostřednictvím se dává (pro insolvenční účely) obsah pojmu ‚zkracující právní úkon dlužníka‘ a ‚zvýhodňující právní úkon dlužníka‘.“
30. Závěry obsažené v Rozsudku 677/2011 pak Žalobce a) označuje za ustálenou rozhodovací praxi poukazy na další rozhodnutí Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 22.12.2015 ve věci sp. zn. 29 Cdo

¹¹ Viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.2.2016, sp. zn. 29 Cdo 307/2014, který konstatuje: „Současně je ale nutno přihlídnout k dopadu sporného právního úkonu do majetkové sféry dlužníka z hlediska možnosti věřitelů, jimž k datu nabytí účinků sporného právního úkonu dlužníka svědčila pohledávka za dlužníkem, dosáhnout vůči dlužníku úhrady pohledávek (a schopnosti dlužníka tyto pohledávky zaplatit) a k důvodům, pro které dlužník sporný právní úkon učinil (např. snaha získat prostředky k úhradě již splatných pohledávek věřitelů), jakož i k dalším okolnostem, za nichž dlužník dotčený právní úkon učinil.“

48/2013, rozsudek ze dne 27.9.2018, sp. zn. 29 Cdo 86/2016). Tato rozhodnutí, ani rozhodnutí v nich citovaná či odkazovaná, již dále závěry obsažené v Rozsudku 677/2011 nerozvádí ani jinak nemodifikují.

31. Žalobce a) se však dopouští účelové dezinterpretace jím (i Soudem) odkazované judikatury. V Rozsudku 677/2011 byla totiž situace přesně opačná: soudy nižších stupňů prohlásily právní úkon za neúčinný jen proto, že tento splňoval (jen a pouze) podmínky neúčinnosti stanovené v ustanovení § 235 InsZ, a nezabývaly se (resp. neshledaly) naplnění některé ze skutkových podstat podle ustanovení § 240 až § 242 InsZ. Žalobcem a) odkazovaná ustálená judikatura tedy sloužila k vyjasnění zcela opačné situace, když konstatovala, že k dovození neúčinnosti právního úkonu nepostačuje splnění podmínek dle ustanovení § 235 InsZ, nýbrž že je k rozhodnutí o neúčinnosti úkonu zároveň třeba daný úkon subsumovat pod jedno z ustanovení §§ 240 – 242 InsZ.
32. Žalobce a) tedy snesl judikaturu podporující závěr, o němž v přítomném řízení nikdo, včetně Soudu, nepochybuje. Jedná se však o závěr, který na daný případ nedopadá, neboť Soud se nepokoušel dovodit neúčinnost právního úkonu jen z naplnění podmínek stanovených ustanovením § 235 InsZ, ale právě naopak, aplikoval podmínky ustanovení § 235 na úkony, o nichž bylo tvrzeno, že splňují podmínky podle ustanovení §§ 240 – 242 InsZ.
33. Přitom Nejvyšší soud ve své ustálené rozhodovací praxi, reprezentované Rozsudkem 677/2011, nikde nekonstatuje, že ustanovení § 235 InsZ je bezobsažné a že k jím stanoveným podmínkám není třeba přihlížet, jak z něj dovozuje Žalobce a). Z Rozsudku 677/2011 ani z jiné v části V.A Odvolání IS odkazované či citované judikatury tedy nikterak neplyne, jak tvrdí Žalobce a) v čl. 77 Odvolání IS, že „každá ze skutkových podstat vyjmenovaná v § 240 až 242 InsZ již sama o sobě obsahuje splnění jednoho ze základních rysů uvedených v § 235 odst. 1 InsZ, a tedy že při jejím naplnění automaticky dochází ke zkrácení možnosti uspokojení věřitele (§240 a 242 InsZ) anebo ke zvýhodnění věřitele na úkor jiných věřitelů (§241 InsZ).“ Názor Žalobce a) tedy není opřen o žádnou judikaturu, ba dokonce ani o názory odborníků. Co více, znamenal by, že ustanovení § 235 InsZ je takřkajíc „plonkové“, protože mělo-li by platit, co Žalobce a) tvrdí, tedy že „obsah pojmu ‚zkracující právní úkon‘ je dán právě (a jen!) ustanoveními § 240 až § 242 InsZ – jinými slovy, aby byl právní úkon neúčinný (odporovatelný) ve smyslu insolvenčního zákona, je zapotřebí, aby tento splňoval podmínky dané ustanoveními § 240 a/nebo § 241 a/nebo § 242- nic více, nic méně,“ pak by ustanovení § 235 (při zohlednění závěru plynoucího z Rozsudku 677/2011, že není samostatně stojící skutkovou podstatou, tedy že samo bez splnění podmínek dle § 240 - § 242 neúčinnost nezaloží), nemělo naprosto žádný aplikační prostor. Byť lze pochopit, proč se o to Žalobce a) snaží, tak takto rozhodně právní normy vykládat nelze.
34. Soud prvního stupně tedy správně zohlednil ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu reprezentovanou Rozsudkem 677/2011, a následně se i správně (při jejím zohlednění) vypořádal se vztahem ustanovení § 235 a § 240 až § 242 InsZ a vyložil, že:
 - (a) splnění podmínek dle ustanovení § 235 InsZ samo o sobě nepostačuje k založení neúčinnosti právního úkonu a tvrzený neúčinný úkon je třeba subsumovat pod jedno z ustanovení §§ 240 - 242 InsZ; a že
 - (b) splnění podmínek dle ustanovení §§ 240 - 242 InsZ samo o sobě nepostačuje k založení neúčinnosti právního úkonu, neboť tvrzený neúčinný úkon je třeba posoudit i ve vztahu ke splnění podmínek dle ustanovení § 235 InsZ.

35. Vývody Žalobce a) tedy nejenže postrádají judikaturní podklad (který se Žalobce a) snaží dovodit poukazem na jím účelově dezinterpretovaný Rozsudek 677/2011 a další v části V.A Odvolání IS odkazovanou a citovanou judikaturu), ale navíc jsou nelogické a ve svém (absurdním) důsledku znamenají, že by Soud neměl přihlížet (měl zcela zanedbat) k celému jednomu ustanovení InsZ.
36. O správnosti výkladu obsaženém v Rozsudku a zastávaném též Žalovanými, a sice, že ustanovení § 235 InsZ tvoří „vstupní bránu“ pro aplikaci ustanovení §§ 240 – 242 InsZ svědčí i názor Petra Sprinze¹² v článku¹³ „Odporovatelnost právních jednání bez přiměřeného protiplnění aneb rizika ex post úsudku o výši protiplnění“ uveřejněném v Obchodněprávní revue.¹⁴ V něm, mimo jiné, uvádí:

„Právním jednáním bez přiměřeného protiplnění se rozumí právní jednání naplňující kumulativně následující znaky: (i) naplnění obecné charakteristiky odporovatelného právního jednání dlužníka § 235 InsZ, [následuje výčet podmínek dle ustanovení § 240 InsZ, pozn. Žalovaných].“

Dále pak pokračuje:

„Kromě naplnění znaků zvláštní skutkové podstaty zvýhodňujícího právního jednání je třeba dle judikatury Nejvyššího soudu [poznámka pod čarou odkazuje na Rozsudek 677/2011, pozn. Žalovaných] současného naplnění znaku obecného rysu odporovatelného právního jednání dlužníka. To vyplývá mimo jiné ze systematiky právní úpravy odporovatelnosti. V případě právních jednání bez přiměřeného protiplnění půjde o rys zkrácení věřitelů.

Zkrácení možnosti uspokojení věřitelů představuje [...] právní jednání, která vedou bez ohledu na subjektivní stránku na straně dlužníka (zavinění) ke zmaření či ztížení možnosti uspokojení věřitelů, a to jinak než zvýhodněním jiného věřitele. V podstatě jde o změny majetku dlužníka (prodejem či jiným způsobem). Mezi právním jednáním dlužníka a zkrácením věřitelů nicméně musí být příčinná souvislost.

Ten, kdo žádá přiznání právního následku, musí tvrdit a prokazovat existenci skutečností odpovídajících znakům skutkové podstaty normy zakládající nárok, přičemž ten, kdo tyto následky popírá, musí prokazovat skutečnosti odpovídající znakům skutkové podstaty právní normy, která způsobuje zánik uplatnitelnosti odpůřícího nároku.¹³ Bude tak v obecné rovině na insolvenčním správci, aby doložil, že jsou naplněny znaky obecné skutkové podstaty odporovatelnosti podle § 235 a násl. InsZ.“

37. Skutečný význam judikaturních závěrů plynoucích z Rozsudku 677/2011 a dalších rozhodnutí odkazovaných v části V.A Odvolání IS je tedy přesně opačný, než jaký mu účelově přikládá Žalobce a). Tímto svým výkladem se snaží uniknout posouzení, zda reálně došlo Neformální restrukturalizací dluhu 2014, resp. poskytnutím ručení ve prospěch Žalovaného č. 1, ke zkrácení věřitelů Dlužníka nebo ke zvýhodnění Žalovaného č. 1 či Žalovaných, vědom si toho, že v tomto posouzení jeho odpůřčí žaloba neobstojí.
38. Neformální restrukturalizace dluhu 2014 totiž, jak správně uzavřel Soud, na dosavadním (tzn. existujícím do provedení této restrukturalizace) právním (a ani ekonomickém) postavení Dlužníka

¹² Petr Sprinz je partnerem a advokátem v trvalé spolupráci s HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátní kancelář.

¹³ Petr Sprinz v článku za připomínky k pracovnímu návrhu textu jmenovitě poděkoval Mgr. Tomáši Jirmáskovi (Krajský soud v Praze) a Mgr. Hynkovi Zoubkovi (Nejvyšší soud České republiky).

¹⁴ SPRINZ, Petr. Odporovatelnost právních jednání bez přiměřeného protiplnění aneb rizika ex post úsudku o výši protiplnění. Obchodněprávní revue. 2020, č. 1, s. 20-26.

nezměnila nic k horšímu – právě naopak, když v rámci této restrukturalizace byla velká část dluhů, za které Dlužník ručí, odpuštěna. Jediným právním důsledkem Neformální restrukturalizace dluhu 2014 z pohledu insolvenčního práva tak nebylo zkrácení možnosti věřitelů uspokojit své pohledávky, ba naopak došlo k restartování lhůty k podání odpůří žaloby, kterou by bez Neformální restrukturalizace dluhu 2014 Žalobce a) podat nemohl.

IV(3) K posouzení úpadku Dlužníka

K posouzení úpadku Dlužníka v době podpisu Smluv (Odvolání IS – části V.B a V.C)

39. Žalobce a) v čl. 3 tvrdí, že „soud prvního stupně vyložil ustanovení § 235 InsZ jako samostatnou definici neúčinného právního úkonu a že takovýto výklad je však zjevně v rozporu s níže ustálenou judikaturou nejvyššího soudu, neboť obsah pojmu ‚zkracující právní úkon‘ je dán právě a jen ustanoveními § 240 až § 242 InsZ.“ Jak bylo demonstrováno v předchozí části IV(2), toto tvrzení je mylné, nebere vůbec v úvahu, že nejprve musí právní jednání dlužníka naplnit předpoklady (hypotézu) právní normy obsažené v první větě § 235 odst. 1 InsZ, tedy že takové jednání zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných, to vše v tomto konkrétním řízení ve vztahu k věřitelům Dlužníka majícím pohledávku za Dlužníkem právě a pouze v Rozhodné době. Teprve pokud by tato podmínka byla prokazatelně naplněna, mohl by Soud ve vztahu k Žalovaným uvažovat o existenci zákonné domněnky, že byl Dlužník v úpadku v Rozhodné době (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 4 InsZ) a Žalovaní by měli prokazovat opak. I když Žalovaní, stejně jako ve svém souhrnném vyjádření ze dne 14.10.2019 (dále jen „**Vyjádření Žalovaných**“ - viz listina zveřejněná v insolvenčním rejstříku Dlužníka pod položkou C19-132) (Vyjádření Žalovaných čl. 91 – 97), ve svých přednesech při ústních jednání a dřívějších vyjádřeních, jež jsou součástí soudního spisu, tvrdí, že v Rozhodné době nebyly naplněny podmínky § 235 odst. 1 první věta a není tedy nutno zkoumat, zda byl či nebyl Dlužník v Rozhodné době v úpadku, vyjadřují se zde k tvrzením Žalobce a), kterými se Žalobce a) vymezuje vůči částem odůvodnění Rozsudku, kde se Soud zabýval otázkou úpadku Dlužníka v Rozhodné době. Soud dospěl k závěru, že v době mezi 9.9.2014 a 7.10.2014, kdy byly uzavřeny SSCF a SSN („**Rozhodná doba**“), nebyl Dlužník v úpadku ani z důvodu platební neschopnosti, ani z důvodu předlužení.
40. V Odvolání IS čl. 93 Žalobce a) vytýká Soudu, že při zkoumání, zda byl Dlužník v Rozhodné době v úpadku, vycházel „slepe“ pouze z účetní závěrky Dlužníka ke dni 31.12.2014. Soud měl dle Žalobce a) vycházet ze stavu v Rozhodné době. Otázkou možného úpadku Dlužníka se Soud zabýval v odůvodnění Rozsudku celkem na více než 11 stranách. Již v čl. 45.1.3 pak Soud shrnuje, že „podmínky odporovatelnosti ve smyslu ust. § 240 a § 241 InsZ se posuzují ke dni vzniku právního úkonu (právního jednání); ke stejnému okamžiku se zjišťuje i to, zda měl dlužník po uzavření odporovatelného právního úkonu další dostatečný majetek k uspokojení věřitelů (v jejichž prospěch se insolvenční neúčinnost vyslovuje) (např. R 106/2016 a rozsudek ze dne 31.10.2016, sen. zn. 29 ICdo 72/2014).“ Obdobně tak činí Soud i v čl. 45.1.7 a 45.1.8 Rozsudku. V čl. 45.1.9, pak přímo odkazuje na Rozhodnou dobu a konstatuje, že „k tomuto datu je nutno zkoumat, zda se nacházel Žalobce b) v úpadku či nikoliv.“
41. Z povahy běžného provozu velké dlužní společnosti, která je navíc součástí nadnárodního koncernu, a tudíž jsou její finanční výkazy také konsolidovány v rámci mezinárodního koncernu, je obvyklé, že sestavuje pouze každoroční řádnou účetní závěrku k rozvahovému dni (tj. v případě Dlužníka k 31.12.kždého roku). Proto je Výroční zpráva obsahující auditovanou účetní závěrku za rok 2014 (pouze) jedním z významných důkazů, ze kterých se dá zpětně dovozovat finanční situace Dlužníka v průběhu roku 2014. Je proto pochopitelné, že Výroční zpráva Dlužníka za rok 2014 byla účastníky řízení předkládána jako jeden z mnoha důkazů. Jak však Soud uvádí např. v čl. 45.2.8 Rozsudku

s odkazem na rozhodnutí VSOL sp. zn. KSBR 37 INS 3006/2009, 2 VSOL 215/2009-A-22 I, „[R]ozvaha podle ust. § 18 odst. 1 písm. a) zákona o účetnictví není listinou, která dokládá úpadek nebo hrozící úpadek dlužníka.“ Tedy Soud si byl plně vědom skutečnosti, že pouhá účetní závěrka, resp. její jedna součást – rozvaha, byť auditovaná, nemůže sama o sobě posloužit jako dostatečný důkaz o (ne)úpadkové situaci Dlužníka v Rozhodné době. Obdobně pak v čl. 45.2.11, 45.2.12 a 45.2.13 Rozsudku vysvětlil svůj přístup k výkladu údajů uvedených ve Výroční zprávě Dlužníka za rok 2014 (tedy i k pasážím popisujícím vývoj hospodaření Dlužníka v celém roce 2014, významné skutečnosti toho roku včetně Neformální restrukturalizace dluhu 2014, atd.), přičemž auditor, KPMG Česká republika Audit s.r.o. ve své zprávě na str. 122 Výroční zprávy Dlužníka za rok 2014 potvrdil, že kromě jiného ověřil soulad výroční zprávy s účetní závěrkou v souladu se zákonem o auditorech. Výroční zpráva Dlužníka za rok 2014 obsahuje 122 stran textu a přehledů vztahujících se k hospodářskému vývoji Dlužníka v roce 2014. Soud v odůvodnění Rozsudku odkázal zejména na opakované ujištění mateřské společnosti, že je schopna zajistit dostatek finančních prostředků na další období, tzv. proces „OKD 2030“, dosažené snížení nákladů na těžbu, snížení THP pracovníků o 10 %, ukončení prodeje uhlí přes prostředníky (a z toho vyplývající vyšší marži pro Dlužníka), zajištění odbytu na rok 2015 včetně nasmlouvaných prodejních cen (v rozsahu 75 %), organizační opatření jako např. zřízení Finančního výboru a další opatření k zachování podniku Dlužníka jako *going concern*.

42. Soud logicky čerpal z Výroční zprávy Dlužníka za rok 2014, když analyticky vyhodnocoval jednotlivá data, problematiku tvorby opravných položek, stanovil způsob pro určení výše hodnoty Dlužníkova majetku v Rozhodné době a v neposlední řadě s tím spojené předpoklady k dalšímu pokračování Dlužníka jako *going concern* (viz zejména čl. 45.2.18 až 45.2.50 Rozsudku). Výroční zpráva Dlužníka za rok 2014 obsahovala (časově) nejbližší vhodné finanční výkazy potvrzené auditorem vztahující se ke stavu Dlužníka v Rozhodné době. Soud vzal dále v úvahu schválení Neformální restrukturalizace dluhu 2014 Vrečním soudem v Londýně dne 5.9.2014 (viz čl. 45.2.29 Rozsudku). Dále se k důkazům ohledně úpadkové situace Dlužníka Soud vyjádřil v čl. 17.77 Rozsudku. Soud současně vyhodnotil vztah auditované účetní závěrky za rok 2013 a auditované účetní závěrky za rok 2014. Z pohledu Žalovaných se tak jednalo o vyhodnocení celého souboru relevantních důkazních informací, které lze i s odstupem více než 5 let od Rozhodné doby objektivně vyhodnotit.
43. V čl. 95 až 101 Žalobce a) dále tvrdil, že „stav úpadku Dlužníka musí být hodnocen k okamžiku provádění úkonů (uzavření Smluv), které jsou odpůřci žalobou napadány“ a že „účetní stav Dlužníka k 31.12.2014 je proto zcela irelevantní.“ Soud v žádné části Rozsudku nepotvrdil, že by snad vycházel při zjišťování (ne)úpadku Dlužníka v Rozhodné době pouze z účetní závěrky k 31.12.2014. Jak již Žalovaní poukázali v předchozích čl. 41 a 42 tohoto vyjádření, Soud podle nich provedl ucelené dokazování podstatných důkazů pro určení, zda Dlužník byl či nebyl v úpadku ve formě předlužení právě v Rozhodné době. Kromě jiného také proto, že Výroční zpráva Dlužníka za rok 2014, kterou je třeba zásadně odlišovat od účetní závěrky k 31.12.2014 (!), obsahuje ucelené údaje o hospodaření Dlužníka po celý finanční rok 2014 – tedy zahrnuje i Rozhodnou dobu, údaje v ní uvedené byly ověřeny auditorem (jednou ze čtyř největších a nejvýznamnějších auditorských firem na světě) i pro soulad s účetní závěrkou a Zprávou o vztazích. Výroční zpráva Dlužníka za rok 2014 obsahuje nejen účetní závěrku a další zákonem vyžadované náležitosti, ale také poskytuje obraz o vzájemných vztazích v rámci celého koncernu NWR a významných událostech, které nastaly v roce 2014 a které Dlužník očekává, že nastanou v budoucnosti. Jak zde bude dále uvedeno, teprve účetní závěrka k 31.12.2014, jež se připravovala až v prvním čtvrtletí roku 2015, obsahovala důležité opravné položky. Auditor vydal svůj výrok a vyslovil se i k Výroční zprávě až 22.4.2015, tedy více než půl roku po uplynutí Rozhodné doby. Na tomto příkladu, pokud si jej představíme na časové ose, je zřejmé, jak je obtížné u velkého koncernového podniku s unikátním a komplikovaným předmětem podnikání (hlubinná těžba a prodej černého uhlí) k nějakému přesnému datu v rámci finančního roku

určit, zda je či není/byl či nebyl v úpadku, zejména pak, když nevykazuje žádné znaky platební neschopnosti a své závazky plní v době splatnosti. Z toho vyplývá, že proto je nutné otázku (ne)úpadku posuzovat v širším měřítku nejen z tzv. měsíčních či čtvrtletních „*management accounts*“ či auditované účetní závěrky ke konci roku, ale i z Výroční zprávy Dlužníka za rok 2014, přehledu aktiv a pasiv Dlužníka k 30.9.2014 (viz čl. 15.62 a 18.12 Rozsudku), rozhodných skutečností (jako byla Neformální restrukturalizace dluhu 2014), vývoje cen energetického a koksovatelného uhlí na světových trzích, finančního a investičního plánu Dlužníka na rok 2015, přijatých úsporných opatření, úpravy hodnoty majetku na základě výnosového ocenění provedeného ke konci roku 2014 (opravné položky) apod. To vše dle názoru Žalovaných Soud při posuzování (ne)úpadku Dlužníka učinil a také popsal v odůvodnění Rozsudku.

44. V čl. 101 až 103 Žalobce a) vyčítá Soudu, že „*se nevypořádal se znaleckým posouzením o nesprávném účtování rezerv,*“ jak měl o této problematice dle Žalobce a) pojednat doc. Brada ve svém znaleckém posudku č. 01/2019, který Žalobce a) předložil Soudu. Žalobce a) dokonce tvrdí, že to Soud neudělal proto, že by musel dospět k závěru, že Dlužník se nacházel (rozumí se v Rozhodné době) v úpadku. Žalobce a) pak dále zpochybnil způsob účtování o rezervách a vytkl Soudu, že „*považoval účetní závěrku za „pravdivou“...*“ jen proto, že byla auditována „*renomovanou auditorskou společností.*“ Konkrétní otázka, kterou Žalobce a) položil znalci doc. Bradovi a na kterou tento ve znaleckém posudku odpovídal, zněla: „*Nastala v minulosti situace, v důsledku které by společnost OKD měla tvořit rezervy na krytí budoucích ztrát, od kdy a v jaké výši?*“
45. K výše uvedenému je třeba uvést následující. Obecně zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v platném znění v Rozhodné době, (dále jen „**ZOÚ**“) neumožňuje vytvářet rezervy na budoucí ztráty. V této souvislosti je zřejmé, že Dlužník postupoval správně ve shodě s účetními zásadami, když na základě projekce diskontovaných peněžních toků (metoda DCF) понížil hodnotu svého majetku skrze tvorbu **opravných položek**. Dále podle ustanovení § 26 odst. 3 ZOÚ jsou rezervy určeny k pokrytí závazků nebo nákladů, jejichž povaha je jasně definována a u nichž je k rozvahovému dni buď pravděpodobné, že nastanou, nebo jisté, že nastanou, ale není jistá jejich výše nebo okamžik jejich vzniku. Vedle toho se však **přechodné snížení hodnoty majetku** podle stejného ustanovení ZOÚ vyjadřuje opravnými položkami. Tedy tím správným účetním „nástrojem“, který Dlužník při korekci hodnoty majetku k rozvahovému dni (tj. k 31.12.2014) použil a který byl aprobován výrokem auditora.

K hodnotě majetku Dlužníka (Odvolání IS – část V.D)

46. V čl. 106 se Žalobce a) vyjadřuje k nenadhodnocení majetku v účetní závěrce Dlužníka a s tím souvisejícímu odůvodnění použitému Soudem, přičemž Žalobce a) odkazuje na čl. 45.2.35 a 45.2.36 Rozsudku. K tomu Žalovaní uvádějí, že podle jejich názoru se Soud mohl dopustit početní chyby, když v čl. 45.2.35 Rozsudku uvedl celkovou výši opravných položek vytvořených Dlužníkem za roky 2013 a 2014 ve výši 25,1 miliardy Kč. Správná výše má být 23,1 miliardy Kč (zaokrouhleno). Viz pomocná tabulka extrahovaná z auditovaných účetních závěrek Dlužníka níže:

Opravné položky: Kč tis.	2013	2014	Celkem
Pozemky	-	-	-
Budovy a stavby	4 104 450	1 583 668	5 688 118
Samostatné movitě věci a soubory movitých věcí	6 299 585	4 539 404	10 838 989
Jiný dlouhodobý hmotný majetek	-	-	-
Nedokončený hmotný majetek	(89)	-	(89)
Oceňovací rozdíl k nabytému majetku	6 348 573	-	6 348 573
Celkem dlouhodobý hmotný majetek	16 752 519	6 123 072	22 875 591
Zásoby a výrobky	(33 466)	221 370	187 904
Pohledávky	(1 563)	(17)	(1 580)
Opravné položky celkem	16 717 490	6 344 425	23 061 915

47. Opravné položky související s poklesem cen uhlí na světových trzích se promítly do dlouhodobého hmotného majetku. Bližší informace k opravným položkám jsou uvedeny v čl. 7 Příloh účetních závěrek za roky 2013 a 2014, které jsou založeny jako důkazy ve spise. K výkladu použití opravných položek Soudem se Žalovaní v podrobnostech vyjadřují v čl. 50 až 53 níže.
48. V čl. 107 až 109 se Žalobce a) vymezuje vůči závěrům postupu Soudu, kdy tento zjišťoval hodnotu majetku, resp. aktiv Dlužníka v Rozhodné době. Poukazuje především na to, jak se Soud vypořádal s vytvořeními opravnými položkami a současně tvrdí, že Soud zaměňuje účetní postupy s reálnou – tržní – hodnotou majetku. Nadto porovnává tzv. reálnou hodnotu majetku zjištěnou znaleckým posudkem A-Consult v roce 2016 pro účely insolvenčního řízení při použití tzv. likvidační metody, tedy srovnává hrušky s jablky, což je u insolvenčního správce podniku velikosti a významu Dlužníka v roce 2016 mírně řečeno překvapivé.
49. K datu sestavení účetní závěrky posuzoval Dlužník i auditor, jaké nastaly v ekonomice a Dlužníkově sektoru podnikání změny a zda by se tyto změny, pokud vedly nebo mohly vést ke snižování ziskovosti společnosti, neměly promítnout do hodnoty aktiv uvedených v rozvaze, neboť jejich hodnota by neměla převyšovat hodnotu zpětně ziskatelné částky z budoucího využití těchto aktiv, zejména pak dlouhodobého hmotného majetku.
50. Na doplnění závěrů Soudu zejména v čl. 45.2.34 a 45.2.36 Rozsudku Žalovaní uvádějí, že pokud je tržní hodnota aktiv nižší, než je uvedena v rozvaze, tak se v účetní rozvaze tato hodnota sníží na jejich tržní hodnotu. V ZOÚ je zakotvena zásada opatrnosti, ze které vyplývá, že položky aktiv nemohou být nadhodnoceny, když ZOÚ neumožňuje přecenění dlouhodobého majetku směrem nahoru. Umožňuje zachytit pouze snížení hodnoty pod účetní hodnotu majetku prostřednictvím opravných položek k majetku. V případě, když je tržní hodnota aktiv vyšší, než je jejich účetní hodnota, tak se aktiva ponechají v původních nákladech pořízení, snížených o odpisy. Hodnotu aktiv lze však zvýšit snížením hodnoty opravných položek k majetku. Ke každému rozvahovému dni jsou přezkoumávány důvody, které vedly k předcházejícímu snížení hodnoty aktiv. Pokud tyto důvody pominou nebo jsou náznaky, že ztráta ze snížení hodnoty aktiv vykázaná v předchozích obdobích není již nadále opodstatněná ve vytvořené výši, dochází k částečnému snížení hodnoty opravné položky k aktivům nebo k úplnému zrušení takové opravné položky (v případě Dlužníka by k tomuto mohlo dojít například nejpozději v letech 2017 a 2018, kdy došlo k podstatnému navýšení cen uhlí, což vedlo k významně zvýšené ziskovosti Dlužníka, resp. státem vlastněné společnosti, do které byl v rámci tzv. reorganizace v roce 2018 vložen podnik Dlužníka, přičemž přihlášeným věřitelům v insolvenčním řízení bylo dle reorganizačního plánu přiznáno uspokojení ve výši cca 0,35 %, tedy 35 haléřů na každých 100 Kč přihlášené pohledávky). Z povahy věci tedy nelze majetek účetně nadhodnocovat, už vůbec ne devítinásobně, jak uvádí Žalobce a) v čl. 109.

51. Dle Výročních zpráv Dlužníka za rok 2013 i 2014 provedl Dlužník příslušné posouzení hodnoty majetku na základě výnosové oceňovací metodu diskontováním budoucích peněžních toků plánovaných z budoucího podnikání společnosti dle informací dostupných k datu sestavení účetních výkazů tedy k 31.12.2013 a k 31.12.2014. Jednalo se o přehodnocení zpětně ziskatelné částky z užívání aktiv Dlužníka, konkrétně vytěžitelných zásob uhlí. Toto ocenění skrze vytvoření opravných položek následně auditor KPMG ověřil.
52. K porovnávání výsledků znaleckého posudku A-Consult z roku 2016 pro účely insolvenčního řízení a hodnoty majetku Dlužníka v Rozhodné době Žalovaní uvádějí toto. Znalecký posudek byl vypracován s fiktivním předpokladem, že k datu ocenění podniku Dlužníka došlo k ukončení provozu jeho podniku. K této skutečnosti nedošlo ani v roce 2014, ani v květnu 2016 (kdy byl podán dlužnický insolvenční návrh) ani v letech pozdějších. Hodnoty uvedené v tomto znaleckém posudku jsou proto pro zkoumání, nebo i jen pro porovnávání s hodnotou majetku Dlužníka v Rozhodné době absolutně nepoužitelné, jak správně dovodil Soud ve svém Rozsudku.
53. Ke konkrétním dopadům vytváření opravných položek k majetku Dlužníka v letech 2013 až 2015 v návaznosti na tvrzení Žalobce a) v čl. 105 až 110 a k údajné potřebě vypracování dalšího znaleckého posudku pro určení výše tržní hodnoty majetku Dlužníka (myšleno patrně v Rozhodné době) si dovoluji Žalovaní uvést nad rámec již řečeného následující. Při tvorbě opravných položek k majetku Dlužníka se jednalo výhradně o účetní operaci, kdy došlo pokaždé k jednorázovému zaúčtování nákladů ve výkazu zisku a ztrát (výsledovce), které se poté promítlo do hospodářského výsledku Dlužníka a do jeho vlastního kapitálu v rozvaze na straně pasív. Na straně aktiv pak došlo adekvátně ke snížení hodnoty hmotného majetku. S těmito operacemi nebyl spojen žádný peněžní výdaj Dlužníka. Osoby znalé tvorby finančních výkazů společností a schopné jejich objektivní interpretace s využitím obsahu příslušných výročních zpráv podrobených zkoumání renomované auditorské společnosti nemohou v konkrétním případě stavu majetku Dlužníka v Rozhodné době dospět při použití ustanovení § 3 odst. 3 InsZ platného v Rozhodné době k jinému závěru, než jak uvedl Soud v odůvodnění Rozsudku. Tedy že **Dlužník nebyl v Rozhodné době v úpadku**. Vytvořené opravné položky mají být každoročně podrobovány k rozvahovému dni pravidelnému přezkumu důvodů, které v uplynulých obdobích vedly k předcházejícímu snížení hodnoty aktiv. Pokud tyto důvody pominou nebo lze dovodit, že ztráta ze snížení hodnoty aktiv vykázaná v předchozích účetních obdobích již neodpovídá reálnému stavu, má dojít k snížení hodnoty opravné položky k příslušným položkám aktiv nebo dokonce k úplnému zrušení opravné položky. V případě Dlužníka k takové operaci mohlo dojít již v roce 2016, ale jistě pak v letech 2017 a 2018, kdy došlo k podstatnému navýšení cen uhlí a v důsledku toho k významně zvýšené ziskovosti Dlužníka.

Nezahrnutí vnitroskupinových závazků Dlužníka do jeho závazků pro účely posouzení úpadku (Odvolání IS – část V.E)

54. V čl. 111 až 115 kritizuje Žalobce a) nezahrnutí vnitroskupinových závazků Dlužníka v rámci koncernu NWR do hodnoty jeho závazků pro posouzení úpadku jako nesprávné právní posouzení věci Soudem. Předně Žalovaní poukazují na nepřipadnost obou v čl. 114 citovaných rozhodnutí Vrchního soudu v Praze na situaci Dlužníka v Rozhodné době. Jak je patrné z Výročních zpráv Dlužníka za roky 2013 až 2015, jediný akcionář Dlužníka vždy v situaci, kdy by mohl rozvahový test vykazovat záporný vlastní kapitál, přistoupil ke kapitalizaci svých pohledávek za Dlužníkem, čímž jednak posílil jeho kapitálové vybavení a současně došlo ke snížení úrokové zátěže s kladným dopadem na *cash flow* Dlužníka. Žalovaný č. 2, jako jediný akcionář rozhodl o kapitalizaci pohledávky za Dlužníkem dne 23.6.2014, a to ve výši 7,32 miliardy Kč. Jelikož k 31.12.2014 vykázal Dlužník po zaúčtování opravných položek ve výši 6,3 miliardy Kč záporný vlastní kapitál ve výši 1,9 miliardy Kč, přistoupil

jediný akcionář – tentokrát již Žalovaný č. 3 - ke kapitalizaci svých pohledávek za Dlužníkem ve dvou tranších, a to 12.5.2015 ve výši 295 249 000 Kč a poté dne 7.7.2015 ve výši 7,595 miliardy Kč. Kapitalizace (*debt-equity swap*) v roce 2015 tak násobně převýšila vykázaný záporný vlastní kapitál k 31.12.2014. Tento proces zahájený v roce 2014 v rámci přípravy finanční restrukturalizace Dlužníka přispěl k (i) podstatnému snížení zadlužení Dlužníka v rámci koncernu NWR (viz níže tabulka extrahovaná z Výročních zpráv Dlužníka za roky 2013 až 2015) z téměř 13 miliard na konci roku 2013 na 5,7 miliard na konci roku 2014 a v roce 2015 na nulu, a (ii) k podstatnému snížení úrokového zatížení Dlužníka, tedy jeho finančních nákladů.

Vlastní kapitál OKD: v tisících Kč	2013	2014	2015
Základní kapitál	8 866 800	10 086 800	10 086 800
Kapitálové fondy	6 770 220	6 100 000	7 891 561
Rezervní fondy	3 343 982	6 634	6 634
Výsledek hospodaření minulých let	1 538 985	(8 012 307)	(12 005 007)
Výsl. hosp. běžného úč. období	(19 658 860)	(10 092 700)	(6 827 538)
	861 127	(1 911 573)	(847 550)
Úvěry od NWR NV a NWR B.V.	12 941 061	5 691 845	-
Kapitalizace pohledávek NWR za OKD		7 320 000	7 891 220

55. V případě Dlužníka se ze strany jediného akcionáře jednalo o systematické kroky na podporu Dlužníka jako dceřiné společnosti v rámci koncernu NWR. Proto i nezahrnutí vnitroskupinových závazků Soudem do rozvahového testu mělo svou logiku a opodstatněnost. Se zřetelem ke všem okolnostem, tedy i k prokazatelné trvajícím podpoře koncernu NWR, bylo možno předpokládat, že Dlužník bude moci v provozu svého podniku pokračovat i po Rozhodné době a zejména bude schopen při splatnosti hradit své závazky vůči věřitelům.

Nezahrnutí mimobilančních závazků a rezerv Dlužníka do jeho závazků pro účely posouzení úpadku (Odvolání IS – část V.F)

56. V čl. 118 Žalobce a) uvádí, že „[s]tejně jako v případě vnitroskupinových závazků Dlužníka se soud v tomto případě dopustil naprostého excessu při výkladu jak insolvenčního zákona, tak zákonů upravujících vedení účetnictví.“ Žalobce a) takto vyhodnotil nezahrnutí mimobilančních závazků a rezerv Dlužníka do hodnoty závazků, patrně míněno pro rozvahový test. Současně v čl. 119 Odvolání IS Žalobce a) osočil Soud, že naprosto svévolně a selektivně vybíral důkazy, které bude brát na vědomí a které ne. V čl. 119 až 130 pak Žalobce a) tyto své úvahy dále rozvíjí.
57. K tomu Žalování zaujímají následující stanovisko. Ve svém znaleckém posudku doc. Brada posuzoval finanční výkazy jediného akcionáře Dlužníka, Žalovaného č. 2. Auditor koncernu (KPMG) dospěl ve výroku k finančním výkazům za rok 2014 k závěru, že předpoklad *going concern* pro Dlužníka stále platí. Dle tohoto závěru lze jednoznačně předpokládat, že pokračující fungování podniku Žalovaného č. 2 bylo na konci roku 2014 očekávaným vývojem hospodaření této společnosti. Z pohledu Dlužníka nevznikal v Rozhodné době žádný podstatný důvod (tedy pravděpodobnost nepřevyšovala 50 %), proč by Dlužník měl na svůj mimobilanční (podrozvahový) závazek z titulu ručení vytvářet rezervu. Jak je patrné i z Výročních zpráv Dlužníka za roky 2013 a 2014, auditor ani vytvoření takové rezervy nepožadoval. Proto jsou úvahy Žalobce a) o povinném zaúčtování mimobilančních závazků v účetnictví Dlužníka (viz čl. 125 Odvolání IS) nesprávné, nesouladné s účetními standardy a v tomto

konkrétním případě vzdálené od jakékoli reality. Až se zdá, jako kdyby Žalobce a) při své argumentaci preferoval – k újmě všech věřitelů Dlužníka v Rozhodné době –, aby snad Dlužník na sebe podal insolvenční návrh a neusiloval o pokračování v podnikatelské činnosti. Žalovaní znovu upozorňují na skutečnost, že až do podání insolvenčního návrhu Dlužníkem za dosud pro ně neobjasněných okolností dne 3.5.2016 Dlužník neměl závazky po splatnosti a tento stav ani nehrozil. Na Dlužníka se do té doby žádný věřitel, ani existující ani potenciální, s uplatněním jakýchkoli nároků neobrátil. Údajné předlužení pak paradoxně zdůvodnil existencí nezaúčtovaného mimobilančního ručitélského závazku, který byl zesplatněn až právě z důvodu podání insolvenčního návrhu, přičemž přihlášku Žalovaného č. 1 založenou na tomto zesplatněném ručitélském závazku pak jak Žalobce a), tak nové vedení Dlužníka v rámci přezkumu pohledávek popřeli. Dlužník popřel hlavní důvod, proč v insolvenčním návrhu tvrdil a dokládal, že je předlužen. Tak se stalo, že výrazně majoritní věřitel nemohl vykonávat svá práva v celém insolvenčním řízení.

58. V čl. 126 Odvolání IS Žalobce a), resp. jeho právní zástupce vysvětluje, co znamená a čeho se týká odkazovaný článek samotného Žalobce a) a jeho ekonomického poradce v insolvenčním řízení Dlužníka pana M. Kuděje, na který odkazuje Soud v čl. 46.3 a 46.4 Rozsudku (ve spisu je článek založený jako důkaz). Podle názoru právního zástupce Žalobce a) se uvedený citovaný článek vztahuje na situaci, kdy se zjišťuje úpadek ve fázi od podání insolvenčního návrhu do rozhodnutí o něm. Jako kdyby to měl být rozdíl oproti zjišťování úpadku *ex post*.
59. Ostatně sami autoři v předmětném článku tvrdí, že „[ř]ada ekonomických subjektů je financována jejich vlastníky vyjma vkladů do vlastního kapitálu také různými podobami akcionářských půjček a akcionářských úvěrů. Svým skutečným ekonomickým obsahem se však jedná o financování vlastním kapitálem, a to bez ohledu na právní formu poskytnutí takového financování. Takové závazky je nutné z hlediska posuzování předlužení reklasifikovat do vlastního kapitálu a nezahrnovat do závazků, se kterými je porovnávána hodnota aktiv za účelem zjištění, zda je hodnota závazků vyšší než hodnota majetku.“ Jde tedy o metodu, kterou Soud rovněž zvolil pro rozvahový test ohledně vnitroskupinových závazků Dlužníka, kterou ale Žalobce a) prostřednictvím svého právního zástupce napadá. V případě Dlužníka se tak pro případný rozvahový test měly reklasifikovat úvěry poskytnuté jediným akcionářem, v roce 2013 se jednalo o 12,9 miliardy Kč a v roce 2014 o 5,7 miliardy Kč.
60. V čl. 129 Žalobce a) vytrhl z kontextu dvou navazujících článků 46.5 a 46.6 Rozsudku část věty, citace: „Pro závěr, zda mimobilanční závazky promítnout na straně závazků a snížit tím hodnotu majetku dlužníka...“ a dovozuje z ní, že odůvodnění Rozsudku obsahuje některé ekonomické nesmyslnosti. Podle názoru Žalovaných Soud v článku 46.6 navazuje na článek 46.5 Rozsudku, kde pro posouzení předlužení porovnává závazky s majetkem. Dále v článku 46.6 v předcházející větě zmiňuje, že bilančně pozitivní podnik (tedy ten kde majetek přesahuje závazky) se může zohledněním mimobilančního závazku přesunout do hluboce úpadkové zóny. Soud tedy porovnává majetek se závazky a posuzuje tzv. netto pozici (hodnotu majetku po odečtení závazků). Na toto pak teprve navazuje věta Soudu „Pro závěr, zda mimobilanční závazky promítnout na straně závazků a snížit tím hodnotu majetku dlužníka...“ V této Žalobcem a) zpochybňované větě tedy Soud správně zohledňuje mimobilanční závazky na závazkové straně a dále tuto hodnotu porovnává s majetkem společnosti: „snížit tím hodnotu majetku dlužníka.“ Předpokládáme, že každá ekonomicky vzdělaná osoba při čtení článků 46.5 a 46.6 Rozsudku porozumí celému textu, který je v kontextu se souvisejícím čl. 46.5 Rozsudku formulovaný jasně a srozumitelně.
61. V čl. 130 se Žalobce a) odkazuje na čl. 45.2.36 Rozsudku a označuje první větu tohoto článku za zcela nesprávnou úvahu odporující logice opravných položek. Žalovaní celému článku 45.2.36 Rozsudku rozumí tak, že Soud možná ne úplně šťastně formuloval to, že v důsledku tvorby opravných položek

hodnota majetku klesá, ale nedochází k jeho snižování (tedy ve smyslu toho, že společnost má stále stejný majetek (stejně budovy, stejné stroje, stejné vybavení). Jinými slovy nedochází k fyzickému úbytku majetku. Tedy hodnota tohoto majetku v rozvaze se snižuje, ale soupis fixního majetku zůstává nezměněný. Toto Soud dále upřesňuje ve svém vyjádření, že snížení hodnoty majetku nevede ke zmenšení majetku. Soud dále správně uvádí, že tvorbou opravných položek snížila účetní jednotka (Dlužník) hodnotu svého majetku na reálnou hodnotu (dle výnosové metody oceňování).

IV(4) K údajnému naplnění podmínek neúčinnosti Smluv (Odvolání IS – část VI.)

62. V části VI. Odvolání IS Žalobce a) shrnuje své předchozí vývody, ze kterých má plynout, že splnění podmínek pro rozhodnutí o neúčinnosti Smluv bylo v řízení prokázáno a že Soud tedy o této neúčinnosti měl rozhodnout.
63. V čl. 138 bod i. Odvolání IS Žalobce a) tvrdí, že s ohledem na to, že ze strany Žalovaných nebyla vyvrácena domněnka úpadku Dlužníka, je třeba mít jeho úpadek v době uzavření Smluv za prokázaný. K tomu je třeba uvést zaprvé to, že úpadek Dlužníka v Rozhodné době byl nad veškerou pochybnost vyvrácen (k tomu viz předchozí část IV(3) tohoto vyjádření), zadruhé pak to, že Žalobce a) zcela pomíjí, že tato domněnka se může uplatnit pouze pro posouzení neúčinnosti Smluv vůči Žalovaným, nikoliv však již vůči Žalovanému č. 1, který, jakožto banka, členem koncernu nikdy nebyl. Přinejmenším zčásti je tedy domáhání se aplikace domněnky (která i tak byla vyvrácena) i po formální stránce nepřipadné.
64. V čl. 138 bod ii. Odvolání IS Žalobce a) dovozuje, že plnění, které Dlužník v rámci Smluv obdržel, bylo podstatně nižší, než obvyklá cena plnění, k jejímuž poskytnutí se Dlužník zavázal. K tomu Žalobce a) odkazuje na znalecký posudek č. 1/2019 vyhotovený doc. Bradou. Tento argument pak opakuje a částečně rozvádí i v čl. 140 až 142 Odvolání IS, když dovozuje, že adekvátním protiplněním, které mělo být Dlužníkovi poskytnuto, je minimálně (*sic!*) 35 % částky, za kterou Dlužník ručil, a to navíc ročně (!). I bez formálního vzdělání je přitom naprosto zřejmé, že protiplnění za ručení (i kdyby ručení bylo ekvivalentní se situací, kdy by Dlužník Žalovaným neručil, ale prostředky jim formou úvěru poskytl sám) ve výši 35 % zaručené částky ročně (!) je ekonomicky naprostý nesmysl. Za takové protiplnění by si nikdo¹⁵ peníze (natožpak v takovém objemu) ani nepůjčil, natožpak aby takové protiplnění poskytl pouhému ručiteli. Zcela pomýlené závěry znaleckého posudku doc. Brady by vedly k tomu, že by za pouhé tři roky Žalovaní museli Dlužníkovi uhradit více než nominální hodnotu jistiny, kteroužto měli svým věřitelům splácet více než 6 let (!) po uzavření Smluv.
65. Žalobce a) též pomíjí, že částka, ke které dospěl doc. Brada ve svém znaleckém posudku, není obvyklou cenou, jak požaduje ustanovení § 240 InsZ (srov. slova „obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník“), protože tu dle doc. Brady v daném případě zjistit nelze,¹⁶ údajně pro mimořádnost situace (velikost ručení) a absenci potřebných dat (pro údajně neexistující trh s ručením).
66. Zbývá pak již jen podotknout, že doc. Brada k částce 35 % ročně z jistiny, za níž se Dlužník zaručil, jakožto údajně „adekvátnímu protiplnění“ dospěl na základě dat vztahujících se k trhu úvěrů poskytovaných kreditními kartami (!) fyzickým (!) osobám, tedy trhu, který je od trhu velkoobjemových korporátních úvěrů poskytovaných kotovaným společností vzdálen světelné roky.

¹⁵ Odhlédneme od finančně negramotných a chronicky zadlužených fyzických osob.

¹⁶ Viz strany 240 – 241 přepisu zvukového záznamu ze soudního jednání konaného ve dnech 25.3. – 4.4.2019

V ostatku pak Žalovaní stran nekvality a nepoužitelnosti znaleckého posudku doc. Brady odkazují na část IV. Vyjádření Žalovaných.

67. Nad rámec toho pak Žalovaní podotýkají, že při posuzování neúčinnosti Smluv lze přiměřenost poskytnutého protiplnění posuzovat jen ve vztahu k Žalovaným samotným, nikoliv však již ve vztahu k Žalovanému č. 1. Nedávalo by totiž ekonomický smysl, aby věřitel, který zajistí svoji pohledávku ručením třetí osoby, této třetí osobě poskytoval jakékoliv plnění pod sankcí neúčinnosti takového ručení. Poskytnutí plnění ručiteli by totiž efektivně jakoukoliv výhodu, kterou by věřitel z existence ručení takto získal, vymazalo. Obdobně je proti smyslu institutu ručení, aby věřitel (Žalovaný č. 1) byl stran účinnosti ručení odkázán na to, zda bude nebo nebude shledáno protiplnění, které se ručiteli (Dlužníkovi) dostalo od dlužníka (Žalovaných), přiměřeným.
68. Ohledně opakované výtky směrem k Soudu vztahující se k údajně nesprávné aplikaci ustanovení § 235 InsZ, obsažené v čl. 139 Odvolání IS, Žalovaní odkazují na předchozí část IV(2) tohoto vyjádření.

IV(5) Určovací žaloba (Odvolání IS – část VII.)

K oprávnění Boudewijna Wentinka podepsat Smlouvy (Odvolání IS – čl. 150 -158)

69. V úvodu této části Odvolání IS Žalobce a) pouze opakuje svá tvrzení ohledně údajného nesprávného postupu Soudu při provádění dokazování ve vztahu k námitce pravosti Plné moci BW vznesené Žalobcem a). K těmto tvrzením Žalovaní odkazují na část IV(1) tohoto vyjádření.
70. V čl. 154 Odvolání IS pak Žalobce a) přichází s novým tvrzením, že Plná moc BW byla údajně neplatným právním jednáním z důvodu rozporu se zásadami poctivého právního styku. Žalovaní jsou sice přesvědčeni, že se jedná o nové tvrzení, které dle ustanovení § 205a OSŘ jakožto nepřipustné novum nemůže být důvodem odvolání, ale přesto se k němu tímto stručně vyjadřují.
71. Žalobce a) na podporu svého tvrzení o údajné nepoctivosti jednání odkazuje na Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.8.2019, sp. zn. 5397/2017, avšak sám nikterak nezdůvodňuje, z jakých okolností by bylo možno na závěr o nepoctivosti usuzovat. Odkaz na tento judikát je přitom naprosto nepřiléhavý, když v rozhodnutí řešeném případě byly plné moci shledány odporujícími zásadám poctivého obchodního styku dle ustanovení § 265 zákona 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v tehdy platném znění (dále jen „ObchZ“), jelikož zastíraly zákonem zakázaný převod hlasovacích práv k akciím. Jedná se tudíž za prvé o judikát odkazující na právní úpravu, která se na tento případ neuplatní (OZ ustanovení odpovídající § 265 ObchZ neobsahuje) a dále v případě Plné moci BW tato nic nezastírala – byla použita pro svůj účel – podpis Smluv. Nad rámec výše uvedeného je třeba zdůraznit, že i pokud by snad Plná moc BW měla být nepoctivým jednáním, což Žalovaní odmítají a Žalobce a) to ani konkrétně netvrdí a ničím nedokazuje, tak OZ nestanoví pro jednání v rozporu s § 6 OZ ani důsledky uvedené v ustanovení § 265 ObchZ ani neplatnost takového jednání.
72. Důrazně je potřeba odmítnout i další smyšlené argumenty Žalobce a) ohledně právního hodnocení Plné moci BW, přičemž demonizování Smluv ze strany Žalobce a) neobstojí, když jejich účelem nebylo ve skutečnosti podsunutí jakéhosi nehorázného ručení, ale snížení již existujícího ručení Dlužníka ve výši 500 milionů EUR o 165 milionů EUR a získání dalšího financování provozu Dlužníka.
73. Údajný konflikt zájmů Boudewijna Wentinka se zájmy Dlužníka byl v řízení úspěšně vyvrácen a skutečnost, že návrhy korporátních dokumentů, kterými se transakce schvalovala, připravovala advokátní kancelář zastupující mateřské společnosti Dlužníka, na tom nic nemění, když byly součástí

stejného koncernu jako Dlužník. Navíc je nutné zdůraznit, že pokud by snad nějaký konflikt zájmů pana Boudewijna Wentinka a Dlužníka existoval, tak musel být Dlužníkovi znám, jelikož byl se všemi dokumenty, které měl pan Boudewijn Wentink na základě Plné moci BW uzavírat, plně seznámen, a tudíž ani podle českého práva (§ 437 odst. 1 OZ) by nebylo takové zastoupení Dlužníka zakázané a Dlužník se nemůže dovolávat jeho neplatnosti.

74. Pro úplnost je ovšem nutné zdůraznit, že ustanovení § 44 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMS“), které se vztahuje na jednání pana Boudewijna Wentinka za Dlužníka při uzavírání SSN a SSCF, uvádí, že: *„Právní jednání učiněné zmocněncem má účinky pro zastoupeného, jestliže to odpovídá právnímu řádu platnému v místě, ve kterém a) zmocněnec jednání učinil, b) zmocnitel má své sídlo nebo obvyklý pobyt, c) zmocněnec má své sídlo nebo obvyklý pobyt, nebo d) je nemovitá věc, jestliže se právní jednání týká této nemovité věci.“* Dále dle ustanovení § 44 odst. 3 ZMS: *„Právní jednání učiněné zmocněncem má účinky pro zastoupeného také tehdy, jestliže to odpovídá právnímu řádu, kterým se řídí nebo má řídit právní poměr založený právním jednáním zmocněnce.“*
75. Tudíž plně postačí, pokud jednání pana Boudewijna Wentinka za Dlužníka odpovídá anglickému právu respektive právu státu New York, českému nebo nizozemskému právu. Z důkazů provedených v průběhu tohoto řízení (zejména se jedná o expertní stanoviska k anglickému právu a právu státu New York) včetně zahraničních pramenů práva jasně vyplývá, že dle anglického práva i práva státu New York založilo jednání pana Boudewijna Wentinka uzavření SSN a SSCF ze strany Dlužníka. Jakékoliv námitky ohledně údajného konfliktu zájmů zástupce a zastoupeného jsou tudíž irelevantní.
76. V čl. 158 Odvolání IS dosahuje místy až absurdní argumentace Žalobce a) vrcholu, když tvrdí, že Plná moc BW, jejíž existenci předtím popírá, byla údajně vystavena před přijetím rozhodnutí představenstva Dlužníka o jejím schválení, což je údajně v přímém rozporu se způsobem zastupování společnosti, a tudíž je Plná moc BW neplatná. Toto tvrzení je nepravdivé, jelikož dle tehdy platného způsobu jednání za Dlužníka zapsaného v obchodním rejstříku byl Marek Jelínek, který Plnou moc BW podepsal, jako předseda představenstva oprávněn jednat za Dlužníka samostatně i bez pověření představenstvem¹⁷. Tudíž je pro platnost jeho podpisu na Plné moci BW irelevantní, zda bylo příslušné rozhodnutí představenstva o schválení Plné moci BW a uzavření dalších dokumentů včetně Smluv případně přijato až po podpisu Plné moci BW, přičemž je pro úplnost nutné uvést, že oba dokumenty byly podepsány ve stejný den (2.9.2014).

Důkaz: Úplným výpisem Dlužníka z obchodního rejstříku a stanovami Dlužníka
(www.justice.cz)

Plnou mocí BW (spisem)

Rozhodnutím představenstva Dlužníka ze dne 2.9.2014

K údajné neexistenci korporátních rozhodnutí a uvedení orgánů Dlužníka v omyl (Odvolání IS – čl. 159 -166)

77. V této části Odvolání IS Žalobce a) tvrdí, že korporátní souhlasy Dlužníka s uzavřením Smluv jsou zdánlivými právními jednáními a dále, že orgány Dlužníka byly při jejich přijímání uvedeny v omyl.

¹⁷ Dle článku 18.1.1 stanov Dlužníka: *„Společnost je oprávněn samostatně zastupovat (i) předseda představenstva nebo (ii) jiný člen představenstva pověřený k tomu usnesením představenstva nebo písemně předsedou představenstva, a to vždy v rozsahu vyplývajícím z pověření.“*

Nikde ovšem neuvádí, jakou by snad měly mít tyto skutečnosti vliv na platnost či účinnost ručení Dlužníka dle Smluv, a tudíž tato argumentace postrádá jakoukoliv relevanci pro zpochybnění správnosti Rozsudku.

78. Pro ukázkou toho, že Žalobce a) při svém přeručování skutečnosti ignoruje i elementární základy práva, uvádí Žalovaní následující. I pokud by výše uvedené korporátní souhlasy nebyly vůbec uděleny, nemělo by to vliv na platnost uzavření Smluv ze strany Dlužníka, jelikož zákon přijetí takových rozhodnutí nevyžadoval a pokud by je vyžadovaly stanovy či jiné vnitřní předpisy Dlužníka, jednalo by se pouze o vnitřní omezení jednatelešského oprávnění, které nemá dle § 47 ZOK účinky vůči třetí osobě, i když bylo zveřejněno. Dále, i pokud by přijetí rozhodnutí dozorčí rady Dlužníka vyžadoval zákon či stanovy Dlužníka, dle § 49 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), v platném znění (dále jen „ZOK“) by jeho absence pouze mohla založit odpovědnost za škodu příslušných členů orgánů Dlužníka, nikoliv však neplatnost Smluv.
79. Rovněž nesprávné (byť pro projednání Odvolání IS irelevantní) jsou závěry Žalobce a) ohledně údajné zdánlivosti dotčených korporátních rozhodnutí, když sice správně cituje ustanovení § 45 odst. 2 ZOK odkazující na § 235 OZ, ale poněkud opomíjí, že část tohoto ustanovení za středníkem vylučuje použití dotčeného ustanovení OZ právě na rozhodnutí orgánů korporace, která se přiči dobrým mravům: „... *to neplatí pro rozhodnutí, které se přiči dobrým mravům.*“¹⁸
80. Stejně tak je potřeba odmítnout nepravdivá tvrzení o tom, že Dlužník byl údajně uveden při přijímání ručitelského závazku dle Smluv v omyl, protože ohledně výše odměny za ručení nebyl vyhotoven znalecký posudek. Obě smlouvy o odměně za ručení (Agreement on Payment of Guarantee Fee- SSN-OKD, a.s. a Agreement on Payment of Guarantee Fee- SSFA- OKD, a.s.) uzavřené dne 9.9.2014 (tj. před nebo současně s SSCF a téměř měsíc před uzavřením SSN) obsahují přesný odkaz na zprávu o ocenění provedeném E & Y Valuations s.r.o. ze dne 8.9.2014, a tudíž minimálně Marek Jelínek, který udělil Plnou moc BW za Dlužníka, měl před uzavřením SSN a SSCF k dispozici výše uvedené ocenění a bylo mu známo, že se nejedná o znalecký posudek.
81. Pokud by snad výše ocenění neodpovídala vůli Dlužníka, mohl stále v souladu s péčí řádného hospodáře tyto smlouvy nepodepsat nebo odvolat Plnou moc BW a zabránit uzavření Smluv ze strany Dlužníka. Výše uvedená teorie o uvedení Dlužníka v omyl vyznívá o to víc absurdně, když Žalobce a) na jednu stranu tvrdil, že členové orgánů Dlužníka jednali jako loutky NWR a k uzavření údajně nevýhodných Smluv se nechali donutit, a najednou tvrdí, že je kdosi uvedl v omyl, když neoblomně hájili zájmy Dlužníka. K tvrzení Žalobce a) o tom, že pokud by Dlužník nebyl uveden v omyl, tak by dozorčí rada Dlužníka zakázala uzavření smluv představenstvu dle § 56 odst. 2 ZOK, je nutné uvést, že dle § 49 odst. 1 ZOK by uzavření Smluv ze strany Dlužníka v rozporu s tímto zákazem nezakládalo neplatnost převzatí ručitelských závazků, ale pouze případnou odpovědnost dotčených členů

¹⁸ Viz např. ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, KUHN, Petr. § 45 [Rozhodnutí orgánu obchodní korporace]. In: ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, CILEČEK, Filip, KUHN, Petr, ŠUK, Petr. Zákon o obchodních korporacích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 133.: „Z § 3 odst. 1 plyne, že stanoví-li to zákon o obchodních korporacích, použijí se na obchodní korporace ustanovení občanského zákoníku o spolcích. Ustanovení § 245 ObčZ, které se podle § 45 odst. 1 na obchodní korporace použije, určuje, že na usnesení členské schůze nebo jiného orgánu spolku, které se přiči dobrým mravům nebo mění stanovy tak, že jejich obsah odporuje donucujícím ustanovením zákona, se hledí, jako by nebylo přijato (tzv. fikce nepřijetí rozhodnutí). To platí i v případě, že bylo přijato usnesení v záležitosti, o které tento orgán nemá působnost rozhodnout. Zákon o obchodních korporacích stanoví z použití úpravy § 245 ObčZ výjimku, když nestíhá fikci nepřijetí rozhodnutí orgánu, které se přiči dobrým mravům: rozpor s dobrými mravy může být pouze důvodem neplatnosti usnesení valné hromady či členské schůze (srov. i výslovné znění § 191 odst. 2, § 428 odst. 2 a § 663 odst. 5).“

představenstva za škodu způsobenou péčí řádného hospodáře. V tomto případě by ale porušením péče řádného hospodáře naopak bylo, pokud by Dlužník neuzavřel Smlouvy, na základě kterých se jeho ručitelství závazek snížil o 165 milionů EUR.

82. Pro úplnost uvádíme, že i s námitkou Žalobce a) ohledně absence znaleckého posudku se Soud v Rozsudku vypořádal v čl. 39.10.12.

K údajnému úmyslu obejít české insolvenční právo (Odvolání IS – čl. 167 - 170)

83. V této části Odvolání IS Žalobce a) poněkud nesrozumitelně argumentuje tím, že Neformální restrukturalizace dluhu 2014 měla obejít české insolvenční právo. Toto tvrzení nedává žádný smysl, když dotčené Smlouvy se řídily cizím právem a Neformální restrukturalizace dluhu 2014 proběhla dle anglického práva, protože se restrukturalizovaly dluhopisy řídicí se cizím právem a obchodované na zahraničních veřejných trzích, a tak byl z pohledu držitelů dluhopisů takový postup nejlépe akceptovatelný. Jakékoliv úvahy o tom, že vše proběhlo jen kvůli obejít českého insolvenčního práva jsou absurdní, když předmětem transakce bylo snížení dluhů koncernu NWR a změna ručení Dlužníka, což jistě žádné insolvenční předpisy nezakazují. Absurdní je představa Žalobce a) vyplývající z těchto ustanovení Odvolání IS, že pokud má jakákoliv společnost finanční problémy, tak má všeho nechat a čekat na to, až podle příslušného práva na sebe podá insolvenční návrh. Naopak je povinností orgánů každé společnosti činit s péčí řádného hospodáře kroky vedoucí k tomu, aby svůj úpadek odvrátila (viz § 62 odst. 1 a § 68 odst. 1 písm. b) ZOK). Výše uvedená tvrzení vyznívají o to víc nepřesvědčivě, když v řízení byl vyvrácen tvrzený úpadek Dlužníka tak, jak je v Rozsudku důkladně popsáno.

K údajnému dopadu nevypořádání se s námitkami žalobce a neúplným skutkovým zjištěním (Odvolání IS – čl. 171 -174)

84. V této části Odvolání IS Žalobce a) tvrdí, že jelikož se Soud nevypořádal s právní argumentací Žalobce a) a údajně v hodnocení skutkových zjištění Soudem absentuje určitá část faktů, které vzešly za řízení najevo, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Žalování takovou interpretaci naprosto odmítají, když Soud se na 164 stranách Rozsudku vypořádal s drtivou většinou argumentace obou žalobců. Dále je nutné uvést, že dle ustálené judikatury Ústavního soudu¹⁹ soudy v odůvodnění nemusí vypořádávat s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení, zvláště pak, pokud jde o námitky marginální či námitky zjevně obstrukční. Zároveň takovýto postup nezakládá nepřezkoumatelnost Rozsudku, když Ústavní soud například ve svém nálezu ze dne 5.1.2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, uvedl, že „[a]čkoli čl. 6 odst. 1 soudy zavazuje, aby svá rozhodnutí odůvodňovaly, tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument (viz Van Hurk proti Nizozemí, 1994).“
85. Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uveřejněný pod číslem 26/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14.6.2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09). Navíc v případě tohoto řízení je nárok žalobců již na první pohled smyšlený, šikanózní a vedený snahou zastřít to, že

¹⁹ Viz např. Nález ÚS ze dne 14.3.2018, sp. zn. I. ÚS 2155/16: „Ústavní soud ve své judikatuře vztahující se k požadavkům na řádné odůvodnění jako součásti práva na spravedlivý proces zdůrazňuje, že se požaduje přiměřeně dostatečná míra odůvodnění, tedy "rozsah této povinnosti se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého případu" s tím, že závazek odůvodnit rozhodnutí "nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument" (kupř. nálezy sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09).“

Žalobce a) a Dlužník účelovým popřením pohledávek Žalovaného č. 1 jej jako největšího věřitele Dlužníka vyloučili z účasti v insolvenčním řízení Dlužníka. Žalobce a) se nánosy rádoby sofistikované argumentace a vymyšlením konspiračních teorií snaží zastřít prostou podstatu celé věci a to, že pokud se Dlužníkovi sníží jeho dluhy, nemůže takové jednání poškozovat jeho věřitele. Jistě nelze mít Soud za zlé, když se nevyjádřil ke každé sebenesmyslnější námitce a spekulaci Žalobce a), jestliže v Rozsudku podrobně popsal vlastní argumentační systém, kterým nároky žalobců jasně vyvrátil. Naopak Žalobce a) po celou dobu řízení zneužíval svých procesních práv a choval se obstrukčně.

V.

K Odvolání SPOKD

V(1) K údajnému rozhodování vyloučeného soudce (Odvolání SPOKD – část II.)

86. Dlužník v této části Odvolání SPOKD tvrdí, že Soudkyně je podjatá. Jelikož tato argumentace ohledně údajné podjatosti je prakticky totožná s argumentací Žalobce a) uvedenou v Odvolání IS, odkazují Žalovaní na články IV(1)13 - IV(1)15 tohoto vyjádření.

V(2) K údajné nepřipustnosti spojení řízení (Odvolání SPOKD – část III.)

87. Dlužník v této části Odvolání SPOKD tvrdí, že došlo k nesprávnému spojení řízení o určovací žalobě Žalovaného č. 1 a odpůří žaloby Žalobce a), přičemž ovšem nenabízí jakoukoliv relevantní právní argumentaci, proč nebyly splněny podmínky ustanovení § 112 OSŘ. Tak, jak Soud uvedl a odůvodnil v čl. 27 Rozsudku, obě tato řízení skutkově souvisí a jejich spojení je vhodné z důvodu hospodárnosti řízení.
88. V této souvislosti je nutné uvést, že o spojení těchto řízení bylo Soudem rozhodnuto na návrh Žalobce a) v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR²⁰ a Dlužník neuvádí žádné argumenty, proč by se tato judikatura neměla uplatnit i na toto řízení. Dlužník navíc v průběhu řízení nic proti spojení dvou řízení do jednoho nenamítal. Pokud Dlužník uvádí, že: „*Pravomocná rozhodnutí o neexistenci pohledávky a neúčinnosti právního úkonu nemohou vedle sebe obstát; nemůže platit, že přihlášená pohledávka neexistuje a současně, že plnění z neúčinného úkonu se má vydat do majetkové podstaty,*“ je tomu sice možné přisvědčit, ale to platí i o přijetí takových rozhodnutí v případných samostatných řízeních a tudíž to nemůže být důvodem, pro který by nemohlo být spojení řízení nařízeno.
89. Úvahy Dlužníka o tom, jak byl údajně poškozen tím, že byl ve spojeném řízení označen jako Žalobce b), jsou čiré spekulace a nemají žádné opodstatnění. Naopak to, že Žalobce a) a Dlužník vystupovali na jedné straně sporu má logiku, když koneckonců vystupují ve sporu ve vzájemném souladu a jejich společným cílem evidentně je, aby pohledávky Žalovaného č. 1 nebyly v insolvenčním řízení uspokojeny. Naopak by nedávalo smyslu, aby Žalovaní, kteří ohledně dotčených pohledávek žádné úkony v insolvenčním řízení nečinili, měli v tomto spojeném řízení vystupovat jako žalobci.
90. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že spojení řízení není procesní vadou a v žádném případě nemohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí Soudu ve věci.

V(3) K údajnému rozhodnutí nad návrh (Odvolání SPOKD – část V.)

91. Dlužník v této části Odvolání SPOKD uvádí, že Soud rozhodl nad návrh, když ve výroku V. napadeného Rozsudku uvedl, že „*se určuje pohledávka ve výši 621 273 214,79 Kč vzniklá z titulu*

²⁰ Viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.3.2014, sp. zn. 29 ICdo 13/2012.

ručení odvolatele za závazky vzniklé ze smluv nazvaných Super Senior Term Facility Agreement EUR 35,000,000 ze dne 9. 9. 2014 a Intercreditor Agreement ze dne 7. 10. 2014 a přihlášená žalovanou 1. přihláškou č. P100-1.“

92. Takové tvrzení Dlužníka je ovšem nepravdivé, jelikož Žalovaný č. 1 se ve své žalobě domáhal, aby Soud ohledně této jeho pohledávky rozhodl takto: „*Určuje se, že pohledávka P100-1 přihlášená žalobcem do insolvenčního řízení vedeného Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 25 INS 10525/2016 je po právu co do pravosti a do výše 621.273.214,79 Kč,*“ a v příslušné přihlášce je důvod pohledávky P100-1 popsán takto: „*Ručení za závazky společnosti NWR Holdings B.V. založené podle nizozemského práva, se sídlem Herengracht 448, 1017CA, Amsterdam, Nizozemsko (dále jen ‚NWR Holdings‘), vyplývající ze smlouvy ‚Super Senior Term Facility Agreement €35,000,000‘ uzavřené dne 9. 9. 2014 mezi NWR Holdings jako uvěřovaným, společností Deutsche Bank AG, London Branch jako agentem (dále jen Agent“), věřitelem jako agentem pro zajištění (Security Agent), dlužníkem jako ručitelem, New World Resources N.V. (‚NWR‘), a dalšími smluvními stranami (viz příloha č. 2) (dále jen ‚Smlouva‘) a Intercreditor Agreement uzavřené mezi NWR Holdings, NWR, dlužníkem, věřitelem, Agentem a některými dalšími stranami ze dne 7.10.2014 (dále jen ‚ICA‘) (příloha č. 5).*“
93. Z výše uvedeného vyplývá, že Soud rozhodl o výše uvedené pohledávce Žalovaného č. 1 v souladu s jeho návrhem, a tudíž že námitka Dlužníka o údajném rozhodnutí Soudu nad návrh je bezpředmětná.

V(4) K údajné neplatnosti ručitélského závazku pro pokračující protiprávní jednání (Odvolání SPOKD – část VII.)

94. V odstavcích 27 – 35 Odvolání SPOKD Žalobce b) opakovaně tvrdí (a to opakovaně bez jakýchkoliv důkazů či alespoň elementární věrohodnosti), že Neformální restrukturalizace dluhu 2014, včetně převzetí ručení Dlužníka za dluhy Žalovaných, bylo protiprávní, protože bylo součástí údajného dlouhodobého záměru vyvést z majetku Dlužníka až 65 miliard Kč.
95. Než Žalovaní níže přistoupí k demytizaci a demystifikaci Odvolání SPOKD – kterou věcně provedli již ve Vyjádření Žalovaných, když v Odvolání SPOKD nezaznává nic nad rámec toho, co již několikrát Žalobce b) uváděl v prvostupňovém řízení – dovolí si níže krátkou teoreticko-právní vsuvku. Balastní vyjádření Žalobce b) je totiž třeba očistit od právních pojmů, které jsou sice každému známy a jimž každý právník rozumí, Žalobcem b) jsou však používány zcela vulgárně a bez jakékoliv provazby na ostatní prvky těch kterých institutů těmito pojmy popisovaných.
96. Začneme u pojmu „trvajících protiprávní jednání“, kterýmžto se Odvolání SPOKD jen hemží. Tento pojem je vlastní trestnímu právu a deliktárnímu správnímu právu. Slouží k popisu skutku postižitelného trestním nebo správním právem, jehož skutkový děj je složen z vícero útoků na stejný, veřejným právem chráněný zájem, které je však třeba posuzovat jako jediný skutek (a tedy nikoliv každý dílčí útok zvlášť), což má důležité dopady do různých jiných institutů trestního i správního práva, jako je například způsob vedení trestního řízení, běh promlčecích lhůt, nemožnost postihnout dílčí deliktární jednání individuálně atd. Je tak zjevné, že pojem „trvajících protiprávní jednání“, které není v občanském/obchodním právu používáno, nemá pro účely insolvenčního řízení či řízení o incidenčním sporu žádný význam. Nemá jej i proto, že Žalobce b) z kvalifikace jednání Žalovaných a Žalovaného č. 1 jako „trvajících protiprávního jednání“ nedovozuje nic kromě jeho neplatnosti, která ale v civilním právu nenastává, resp. není posuzována jako „jeden skutek“ (tzn. ve vztahu k nějakému souhrnu právních jednání), nýbrž každé jednání musí být posouzeno jako (ne)platné zvlášť.
97. Obdobně se tomu má ohledně pojmu „vyvolávání a udržování protiprávního stavu“, které má být důsledkem údajně „trvajících protiprávního jednání“. Ani zde Žalobce b) nepopsal, co přesně by mělo

být oním protiprávním stavem (má snad jít o trvání pohledávky?), nad kterým mají Žalovní a Žalovaný č. 1 kontrolu. Stejně tak tento institut není jakkoliv spojen s institutem (ne)platnosti právních jednání, když se jedná o součást institutu odpovědnosti. I tento pojem je tedy ze strany Žalobce b) používán poněkud nepatřičně.

98. Nadužívání pojmů „trvající protiprávní jednání“ a „vyvolání a udržování protiprávního stavu“ je proto třeba považovat za nic více, než jen pokusy o řečnické figury a dodání vážnosti a patosu nařčením Žalovaných a Žalovaného č. 1 ze strany Žalobce b), které ve skutečnosti žádnou váhu, natožpak právní význam, nemají.
99. Žalobce b) se evidentně vyhýbá diskurzu o Neformální restrukturalizaci dluhu 2014 v intencích civilního právu vlastních pojmů souvisejících s neplatností právních jednání a namísto toho se pokouší používat terminologii trestněprávní, zřejmě v očekávání, že tím odvolací soud pohne k předpojatému vnímání situace tak, aby věřitel, který se snaží domoci své pohledávky vzniklé z financování Dlužníka (Žalovaný č. 1) a součásti holdingové struktury (Žalovní) Dlužníka, jež toto financování zajistili, byli považováni za ty, kteří Dlužníka vytunelovali. Kdyby k tomu Žalobce b) skutečně měl důkazy, které by jeho tvrzení doopravdy prokazovaly, vystačil by si s dovozením neplatnosti prostřednictvím rozporu se zákonem či s dobrými mravy / poctivým obchodním stykem a nepoužíval by, nadto inflačním způsobem, pojmy, které jsou v civilním právu bez obsahu a bez významu na platnost Smluv.
100. K jednotlivým nařčením, která Žalobce b) na adresu Žalovaného č. 1 nebo Žalovaných snáší, Žalovní uvádí telegraficky následující:
101. Jde-li o údajně úkorné obohacení Žalovaného č. 1 na úkor Dlužníka, Žalobce b) tím má na mysli platbu úroků z úvěru, potažmo z odměn za správu emise dluhopisů. Jedná se tedy o tvrzení absurdní, když odměna za poskytnutý úvěr v podobě úroků nebo odměna za správu dluhopisů je plněním zcela spravedlivým. Žalovní tedy nerozumí, čeho se Žalobce b) snaží zpochybňováním těchto plateb dosáhnout, když jejich vrácení se v žádném řízení nedomáhá.
102. Pokud Žalobce b) spatřuje něco nečestného ve „vyvedení dluhu mimo bilanci [Dlužníka] tak, aby v době nepříznivého ekonomického cyklu, který by nutně dříve nebo později odhalil existenci protiprávního stavu, byl tento hůře, a proto později zjistitelný,“ tak se opět snaží vidět konspirace tam, kde jednoznačně nejsou. Důsledkem „vyvedení dluhu“ (které není žádným „vyváděním“, ale standardní strukturou holdingového financování) bylo především to, že Dlužník nebyl v době ekonomické stagnace či recese vystaven přímému riziku nesplacení dluhu, a toto riziko se tedy v pro Dlužníka obtížných obdobích neprojevovalo na jeho provozní úrovni; Dlužník tak zůstal dlužníkem „poslední instance“, který by býval byl dotčen jen tehdy, pokud by se Žalovní z pozice holdingových společností zvuchého jména a značné síly nedokázali dohodnout se Žalovaným č. 1. O úspěchu této strategie svědčí, mimo jiné, to, že Žalovní dohodli Neformální restrukturalizaci dluhu 2014, na základě které byly závazky celé skupiny a Dlužníka sníženy o 165 milionů EUR. Jak již Žalovní uvedli v čl. IV(3)57 výše v tomto vyjádření, až do podání dlužnického insolvenčního návrhu v květnu 2016 Dlužník řádně plnil své splatné finanční závazky a žádná osoba se na něj neobrátila s nároky z ručení.
103. Pokud pak jde o další tvrzení, ohledně nichž Žalobce b) odkazuje na své vyjádření z 22.3.2019, a se kterými se Soud údajně nedostatečně vypořádal jak po stránce dokazování, tak po stránce právní, je třeba uvést, že ani v tomto vyjádření Žalobce b) neuvedl dostatečně konkrétní tvrzení, natožpak aby k nim doložil důkazy, které by o jeho absurdních závěrech svědčily. Žalovní nepovažují za nezbytné

vyjadřovat se zde ke každé větě obsažené v Odvolání SPOKD, potažmo v jeho vyjádření ze dne 22.3.2019, a proto odkazují na čl. 16, 17 a 27 Vyjádření Žalovaných.

V(5) K údajnému nedostatku zmocnění Dlužníka (Odvolání SPOKD – část VIII.)

104. Dlužník v této části Odvolání přichází s další absurdní argumentací ohledně nedostatku zmocnění Boudewijna Wentinka, když tvrdí, že Plná moc BW částečně zanikla, když rozhodnutí představenstva Dlužníka z 2.9.2014 (dále jen „**Rozhodnutí představenstva**“) uvádí, že se potvrzuje pověření pana Wentinka k tomu, aby podepsal a/nebo předal „*dokumenty vyhotovené podle Dokumentů nebo ve spojení s Dokumenty*“²¹, když tím nepotvrdila pověření pana Wentinka uzavřít Smlouvy, jelikož ty byly uvedeny v seznamu dokumentů přiložených k tomuto Rozhodnutí představenstva a v jeho textu definovány jako Dokumenty s velkým písmenem D. Již se samotného jazykového výkladu výše uvedeného textu nelze dovodit, že by tímto rozhodnutím měla či vůbec mohla být jakkoliv omezena Plná moc BW, která byla udělena ve stejný den, a toto schválení je nutné spíše chápat jako rozšíření takto udělené plné moci i o další dokumenty související s Dokumenty. Případná nejasnost takového ustanovení Rozhodnutí představenstva nemůže být v žádném případě vykládána v neprospěch třetích osob.
105. Každopádně není možné tuto část Rozhodnutí představenstva vytrhávat z kontextu a všech dalších souvislostí. Předně je nutné odkázat na úvodní ustanovení Rozhodnutí představenstva, kde je konstatováno, že: „*Společnost udělila plnou moc ustanovující Boudewijna Wentinka zmocněncem („Zmocněnec“) Společnosti k učinění veškerých kroků potřebných k realizaci Plánu a Restrukturalizace, mimo jiné včetně vyhotovení a uskutečnění veškerých dokumentů a transakcí uvedených ve zmíněné plné moci za Společnost.*“ Je těžko uvěřitelné, že představenstvo se seznámí s plnou mocí vystavenou ve stejný den jeho předsedou k uzavření dokumentů, jež jsou podrobně popsány v příloze takové plné moci a současně či nejpozději následně ve stejný den se snaží zmocnění obsažené v takové plné moci zúžit na podpis pouze souvisejících dokumentů.
106. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že dle článku (a) Plné moci BW byl pan Boudewijn Wentink zmocněn neodvolatelně, což jasně potvrzuje vůči Dlužníka, aby toto zmocnění nebylo odvoláno bez ohledu na jakékoliv rozhodnutí jeho korporátních orgánů. V každém případě k žádnému právnímu jednání učiněnému Dlužníkem vůči Boudewijnu Wentinkovi za účelem odvolání či zúžení Plné moci BW nedošlo a Dlužník to ani netvrdí. S ohledem na to, že tak, jak je uvedeno v čl. IV(5)77 tohoto vyjádření, nemá případná absence korporátních schválení Dlužníka vliv na platnost Plné moci BW, ani výše uvedená část Rozhodnutí představenstva nemůže zpochybnit platnost jednání Boudewijna Wentinka za Dlužníka při uzavření Smluv. I pokud by snad výše uvedené ustanovení Rozhodnutí představenstva mělo být vykládáno tak, že omezuje zmocnění obsažené v Plné moci BW, což je čistá spekulace, bylo by je nutno považovat za omezení jednatelského oprávnění představenstva Dlužníka, které dle ustanovení § 47 ZOK není vůči třetím osobám účinné, i pokud bylo zveřejněno.
107. Pokud jde o námitky Dlužníka ohledně uvedení funkce CLO u podpisu za Dlužníka na SSN a údajném konfliktu zájmů pana Boudewijna Wentinka jako zmocněnce se zájmy Dlužníka jako zmocnitele, odkazují Žalovaní tímto na čl. IV(1)11 a články IV(5)73 - IV(5)75 tohoto vyjádření.

²¹ V anglickém originálu: „Approves the authorization of the Attorney to sign and/or dispatch any and all documents under or in connection with the Documents.“

V(6) K údajnému neujednání rozhodného práva (Odvolání SPOKD – část IX.)

108. V této části Odvolání SPOKD Dlužník tvrdí, že nedošlo ke sjednání rozhodného práva pro ručitelské závazky Dlužníka dle Smluv a dovozuje, že s ohledem na absenci takového ujednání, se mají tyto závazky Dlužníka řídit právem českým.
109. Tato tvrzení nemají žádnou oporu ve skutkových zjištěních ani v žádných právních předpisech včetně těch, které Dlužník cituje.
110. V čl. 50 Odvolání SPOKD Dlužník tvrdí, že nebyl účastníkem Smluv a že tak uvádí i Soud v čl. 37.10. Obě tato tvrzení jsou nepravdivá. Jelikož se Smlouvy řídí cizím právem (právem státu New York a právem Anglie a Walesu), je možné posuzovat, kdo je jejich účastníkem, pouze podle ustanovení rozhodného práva, přičemž Dlužník neodkazuje na žádná taková ustanovení, dle kterých by Dlužník účastníkem těchto Smluv nebyl, a jeho úvahy o povaze ručení dle českého práva jsou pro posouzení této otázky irelevantní.
111. Naopak již ze samotného textu Smluv je zřejmé, že Dlužník účastníkem těchto Smluv byl, byť toto jeho účastenství je vymezeno příslušnými ustanoveními Smluv o jeho ručení. Ve výčtu stran SSN na její titulní straně a na straně 1 je Dlužník uveden a hned za tímto výčtem je uvedeno, že: *„Jednotlivé strany se dohodly na následujícím znění Smlouvy o vydání dluhopisů ve prospěch ostatních stran a rovnocenně a poměrně ve prospěch Majitelů Dluhopisů.“* Ručení Dlužníka a další Ručících dceřiných společností (tak, jak jsou definovány v SSN) nevzniklo zvláštním ručitelským prohlášením, ale je upraveno přímo v SSN (článek XII) a Dlužník SSN podepsal. V případě SSCF je situace obdobná, když navíc Dlužník je stejně jako Žalovaný č. 3, kterému byl úvěr dle této smlouvy poskytnout, označován jako dlužník (v originále „Obligor“) a má stejná práva a povinnosti. Dle článku 26.2 SSCF vzniká případné ručení dalších ručitelů přistoupením k SSCF. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že Dlužník se stal účastníkem Smluv a na jeho práva a povinnosti je nutné aplikovat rozhodné právo Smluv, jejichž je Dlužník účastníkem.
112. Je nutné zdůraznit, že se nejedná o ručení ve smyslu českého práva, ale o „*Guarantee*“ dle příslušného cizího práva, když pojem ručení je používán v tomto řízení pouze jako vhodný český překlad tohoto anglického pojmu a jakékoliv závěry Dlužníka založené na výkladu ručení dle českého práva se neuplatní. S ohledem na výše uvedené bylo pro ručitelské závazky Dlužníka řádně ujednáno rozhodné právo, když Smlouvy obsahují ustanovení o jeho určení, přičemž SSN (čl. 14.05) dokonce výslovně stanoví, že tímto právem se řídí i Ručení dceřiných společností.
113. Navíc je nutné zdůraznit, že skutečnost, že ručení se řídí stejným právem jako závazek primárního dlužníka, není nic překvapivého či neobvyklého ani dle evropského či českého práva, když obdobně to vyplývá i z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (dále jen „**Nařízení Řím I**“). Podle jeho článku 12 odst. 1 b) se právem rozhodným pro smlouvu řídí i splnění závazků vyplývajících ze smlouvy. Obdobně dle ustanovení § 91 odst. 1 ZMS se zajištění závazku řídí stejným právním řádem jako zajištěný závazek.
114. Rezolutně je potřeba odmítnout tvrzení o tom, že Plná moc BW neopravňovala zmocněnce k ujednání rozhodného práva. Z žádného českého ani zahraničního právního předpisu nevyplývá, že by plná moc měla takové zmocnění výslovně obsahovat. Tato plná moc obsahovala přesný seznam smluv, které byl Boudewijn Wentink oprávněn za Dlužníka uzavřít včetně Smluv a dle článku III. Rozhodnutí představenstva se členové představenstva Dlužníka seznámili a souhlasí s konečnými zněními těchto smluv. Jelikož znění Smluv obsahuje jasná ustanovení o jejich rozhodném právu, byl Boudewijn

Wentink nepochybně oprávněn v rámci těchto Smluv za Dlužníka toto rozhodné právo sjednat. Tak, jak judikoval Nejvyšší Soud ČR, jakékoliv omezení oprávnění zmocněnce by muselo být v plné moci výslovně uvedeno, k čemuž v případě Plné moci BW nedošlo.²²

115. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že Dlužníková námitka ohledně údajného neujednání rozhodného práva je bezpředmětná.

V(7) K údajnému rozporu ručitélského závazku s tuzemským veřejným pořádkem (Odvolání SPOKD – část X.)

116. Dlužník zde namítá, že Soud měl odmítnout aplikaci cizího práva, kterým se řídí Smlouvy, na ručitélský závazek Dlužníka podle čl. 21 Nařízení Řím I, protože je údajně zjevně neslučitelné s veřejným pořádkem České republiky, jelikož ručení bylo sjednáno jako bezpodmínečné a absolutní.
117. Toto tvrzení je zjevným nepochopením pojmu veřejný pořádek. Veřejným pořádkem je nutné chápat základní principy právního řádu, čímž bezpochyby není to, že by se ručitel nemohl vzdát subrogačního regresu. Touto optikou je nutné nahlížet na to, že anglické právo či právo státu New York má jiné pojetí ručení než české právo, což samo o sobě neznamená rozpor s českým veřejným pořádkem. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že tak, jak Soud důkladně odůvodnil v čl. 38.7 Rozsudku, i podle českého práva je možné sjednat ručení bez subrogačního regresu, a proto za situace, kdy bezpodmínečné a absolutní ručení by bylo platné i dle českého práva je absurdní, aby takové ujednání dle cizího práva bylo v rozporu s českým veřejným pořádkem.
118. Pro úplnost doplňujeme, že i pokud by ustanovení české práva ohledně subrogačního regresu v případě ručení bylo kogentní, neznamenalo by to, že ujednání dle cizího práva, které by takovému kogentnímu ustanovení odporovalo, by bylo v rozporu s českým veřejným pořádkem tak, jak judikoval Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 8.12.2008, sp. zn. 21 Cdo 4196/2007: „*Bylo-li v důsledku volby práva aplikováno právo cizího státu, které na rozdíl od Českého práva neobsahuje ochranu pracovního poměru v podobě právní úpravy skutkových podstat pro jednostranné rozvázání pracovního poměru zaměstnavatelem a v podobě požadavku, aby zrušovací písemný projev zaměstnavatele obsahoval skutkové vymezení důvodu skončení pracovního poměru, nepůsobí tato okolnost v poměrech České republiky účinky, které by ve smyslu § 36 zákona č. 97/1963 Sb. představovaly rozpor s veřejným pořádkem takového stupně, který by porušoval základní principy českého právního řádu.*“
119. Nejvyšší soud ČR dále dokonce potvrdil, že v případě výkonu zahraničních soudních rozhodnutí se nelze odvolávat na výhradu veřejného pořádku pouze proto, že toto rozhodnutí je založeno na úpravě majetkových práv, které české právo nezná.²³
120. Z výše uvedeného vyplývá, že Soud v Rozsudku správně posoudil i otázku údajného rozporu ručení Dlužníka s českým veřejným pořádkem.

²² Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ČR - senátu ze dne 11.11.2008, sp. zn. 30 Cdo 3382/2007: „*Má-li být rozsah zmocněncova oprávnění jednat za zmocnitele nějakým způsobem omezen, musí být toto omezení výslovně vyjádřeno v plné moci. Jestliže plná moc žádná omezení nevykazuje, jde o plnou moc neomezenou. V každém případě musí být z plné moci zřejmý rozsah oprávnění zmocněnce. Rozhodující je proto obsah plné moci.*“

²³ Viz Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8.8.2018, sp. zn. 20 Cdo 981/2018, které uvádí, že: „*Rozpor s veřejným pořádkem není dán tím, že na základě české právní úpravy (manželských) majetkových poměrů a (jiných) závazkových vztahů by nemohlo dojít ke vzniku závazku, který byl cizozemským soudem uznán jako platný, a o němž by tedy naopak tuzemský soud nemohl rozhodnout tak, že by jeho rozhodnutí bylo poté exekucním titulem. Pouhá odlišnost právní úpravy, jejíž účinky v zemi výkonu rozhodnutí nevyvolají žádné zvlášť negativní důsledky pro tamější právní řád jako celek (nikoli jen vůči jednotlivému majetkovému institutu), výhradu rozporu s veřejným pořádkem založit nemohou.*“

V(8) K ostatním námitkám v Odvolání SPOKD

121. K tvrzení Dlužníka o tom, že Soud nesprávně posoudil jeho námitku o údajném zániku ručitelského oprávnění dle Smluv (čl. 67 – 68 Odvolání SPOKD) pouze uvádíme, že k této námitce Dlužník neuvádí žádnou argumentaci, proč je podrobné právní posouzení uvedené v čl. 39.15.2 Rozsudku údajně nesprávné, a tudíž je pro odvolací řízení toto tvrzení bez významu.
122. Pokud jde o námitku započtení uplatněnou Dlužníkem a jeho argumentaci o jejím nesprávném právním posouzení Soudem uvedenou v čl. 69 -73 Odvolání SPOKD, týká se primárně Žalovaného č. 1 a jeho žaloby na určení pravosti Pohledávek 1 a 2. Nicméně dle názoru Žalovaných je správný závěr Soudu, že dotčené pohledávky jsou nekompenzabilní a námitkou započtení se v tomto řízení nezabýval.
123. Zejména se Žalovaní ztotožňují s tím, že údajná pohledávka Dlužníka na náhradu škody je neurčitá a nejistá, když Soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1.10.2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017. Přitom je nutné zdůraznit, že nutnou podmínkou pro to, aby Soud mohl k námitce započtení přihlídnout, je, že v rámci ní je uplatněna racionální argumentace. Tak tomu v případě námitky Dlužníka rozhodně není, když tak, jak je popsáno blíže v části V(4) tohoto vyjádření, je Dlužníkem předestíraný koncept pokračujícího protiprávního jednání, na základě kterého měla škoda vzniknout, českému civilnímu právu naprosto neznámý a jedná se o čirou fabulaci. Navíc obecně nárok na náhradu škody je nejistou pohledávkou, když v tomto případě navíc Dlužník tvrdí, že škodu způsobily ovládající osoby Dlužníka a Žalovaný č. 1 se na jejím vzniku spolupodílel.
124. To, že tato námitka postrádá racionální argumentaci dále potvrzuje i to, že Dlužník ve svém vyjádření ze dne 22.3.2019 tvrdil, že s ohledem na pokračující protiprávní jednání nemá povinnost uhradit Žalovanému č. 1 na Pohledávku 1 nic, jelikož představuje nepoctivý výkon práva, kterému nelze poskytnout právní ochranu. Zároveň v další části tohoto svého vyjádření Dlužník uplatnil námitku započtení údajné náhrady škody vzniklé stejným pokračujícím protiprávním jednáním proti Pohledávkám 1 a 2. Tento zmatek ve svých vyjádřeních ohledně své údajné pohledávky a jejího započtení Dlužník završil tím, že v části VII. Odvolání SPOKD nově tvrdí, že výše uvedené údajné pokračující protiprávní jednání založilo neplatnost ručitelského závazku Dlužníka, na základě kterého jsou Žalovaným č. 1 uplatňovány Pohledávky 1 a 2. Tato protichůdná tvrzení Dlužníka potvrzují to, že pohledávka, kterou uplatnil k započtení, je nejistá a neurčitá.
125. Dále je pro posouzení nekompenzability údajné pohledávky Dlužníka zásadní, že pochází z jiného právního vztahu než Pohledávky 1 a 2, když dle tvrzení Dlužníka měla vzniknout (i) poskytnutím úvěru ze strany Žalovaného č. 1 dle Úvěrové smlouvy 2006 (tak, jak je definována v Rozsudku), (ii) úhradou úroků Dlužníkem ve prospěch Žalovaného č. 1 dle Úvěrové smlouvy 2006 a (iii) vyplacením částek Dlužníkem ve prospěch Žalovaného č. 2 na základě rozdělení ostatních vlastních zdrojů Dlužníka.
126. Pokud jde o zákaz započtení pohledávek Dlužníka, který Soud uvedl jako důvod pro odmítnutí započtení pro rozpor se zásadami insolvenčního řízení, je zde nutné uvést, že dle článku 3.7.5 reorganizačního plánu Dlužníka (dokument zveřejněný pod položkou 281 v části A insolvenčního rejstříku Dlužníka) (dále jen „**Reorganizační plán**“) je zápočet vzájemných pohledávek věřitelů a Dlužníka možný po účinnosti Reorganizačního plánu pouze po předchozím schválení takového započtení insolvenčním soudem na žádost Dlužníka. Žádnou takovou žádost Dlužník k insolvenčnímu soud nepodal.

127. Žalovaní jsou dále přesvědčeni, že námitka započtení je čistě účelová a obstrukční, když Dlužník svoje údajné nároky vyplývající z jím vykonstruovaného údajného pokračujícího protiprávního jednání současně již dříve uplatnil u Soudu v jiných řízeních proti Žalovaným, bývalým členům orgánů Dlužníka a dalším osobám. Jedná se zejména o tyto spory vedené u Soudu pod následujícími spisovými značkami: 15 Cm 225/2016, 32 ICm 2312/2017 a 28 Cm 65/2018. Z tohoto důvodu je nutné námitku započtení považovat za zneužitá práva, kterému s přihlédnutím k ustanovení § 2 OSŘ nelze přiznat právní ochranu.

VI.

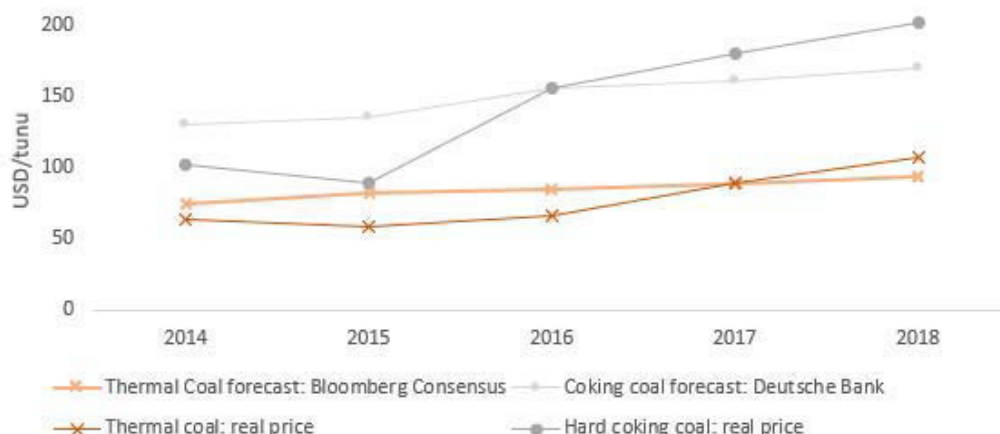
K Odvolání KSZ

VI(1) K úpadku Dlužníka (Odvolání KSZ – část II.)

128. KSZ v čl. 18 tvrdí, že „jednou ze základních podmínek posouzení jednání dlužníka jako neúčinného ve smyslu § 235 InsZ a násl. je skutečnost, že dlužník učinil napadené jednání v úpadku“. Toto tvrzení je mylné, nebere vůbec v úvahu, že nejprve musí právní jednání dlužníka naplnit předpoklady právní normy obsažené v první větě § 235 odst. 1 InsZ, tedy že takové jednání zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných, to vše v tomto konkrétním řízení ve vztahu k věřitelům Dlužníka právě a pouze v Rozhodné době. Teprve pokud by tato podmínka byla prokazatelně naplněna, mohl by Soud ve vztahu k Žalovaným uvažovat o existenci zákonné domněnky, že byl Dlužník v úpadku v Rozhodné době (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 4 InsZ) a Žalovaní by měli prokazovat opak. I když Žalovaní, stejně jako ve Vyjádření Žalovaných v čl. 91 – 97, ve svých přednesech při jednání Soudu a dřívějších vyjádřeních, jež jsou součástí soudního spisu, tvrdí, že v Rozhodné době nebyly naplněny podmínky § 235 odst. 1 první věta a není tedy nutno zkoumat, zda byl či nebyl Dlužník v Rozhodné době v úpadku, vyjadřují se zde k tvrzením KSZ v nadepsaných člancích Odvolání KSZ, ve kterých se KSZ vymezuje vůči částem odůvodnění Rozsudku, kde se Soud zabýval otázkou úpadku Dlužníka v Rozhodné době.
129. V čl. 27 KSZ poukazuje na skutečnost, že Soud měl rozhodnout ve věci (ne)úpadku Dlužníka v Rozhodné době v rozporu s podklady, které získal z trestního řízení. KSZ má patrně na mysli znalecký posudek Znalecké společnosti s.r.o., který je jako důkaz založen ve spise. Závěr Soudu KSZ kritizuje s tím, že Soud závěry znalce ekonomickými postupy nevyvrátil. Žalovaní k tomuto argumentu KSZ podotýkají, že právě použití ekonomických postupů úplně absentujících v odkazovaném znaleckém posudku v části zabývající se okrajově (ne)úpadkem Dlužníka v Rozhodné době vedlo Soud k závěru, že Dlužník v úpadku nebyl. Znalec se spokojil pouze se závěrem, že vykazání záporného vlastního kapitálu v účetní závěre Dlužníka k 31.12.2014 mohlo znamenat, že byl v úpadku.
130. V čl. 28 (s odkazem na články následující) KSZ uvedl, že lze konstatovat, že Soud v konečném důsledku vlastní analýzou zpochybnil také výrok auditora KPMG, když měl přehodnocením závazků v rámci rozvahového testu subjektivně vylepšit míru zadlužení Dlužníka. Žalovaní jsou přesvědčeni, že Soud výrok auditora nezpochybnil a ani netvrdí, že hodnota jednotlivých položek rozvahy (včetně vnitroskupinových závazků) je odlišná. Soud pouze pro analýzu předluženosti správně dospěl k závěru, že některé závazky pro účely testu předluženosti (rozvahového testu) není vhodné brát v úvahu (viz vnitroskupinové úvěry), neboť lze oprávněně očekávat, že v případě hrozící předluženosti by racionálně jednáající akcionář tyto závazky kapitalizoval do vlastního kapitálu (obdobně jako to v letech 2014 i 2015 uskutečnil jediný akcionář).

Going concern (Odvolání KSZ – čl. 34 - 51).

131. V čl. 34 se opět KSZ dovolává odborného posouzení ekonomických aspektů úpadku z důvodu předlužení. Žalovaní se pokusili modelovat možný přístup externího odborníka, jehož úkolem by bylo posoudit (ne)úpadkovou situaci Dlužníka v Rozhodné době. Předně by se takové posouzení muselo zabývat zejména otázkou *going concern* principu a schopnosti Dlužníka dostat svým závazkům. Jelikož Dlužník byl z větší části financován akcionářskými úvěry, muselo by se posouzení zabývat motivací věřitele – jediného akcionáře - kapitalizovat tyto úvěry či nikoliv.
132. Jelikož Dlužník představoval hlavní výrobní aktivum celého koncernu NWR, které generovalo výnosy, tak lze s velkou mírou pravděpodobnosti logicky usuzovat, že by koncern NWR prostřednictvím jediného akcionáře – Žalovaného č. 2 - měl silnou motivaci Dlužníka podporovat (což se i v praxi ukázalo v letech 2014 a 2015, kdy došlo ke kapitalizaci akcionářských úvěrů).
133. Analýza prováděná externím odborníkem by dále musela obsahovat posouzení dvou scénářů, aby byla schopna identifikovat strategii koncernu NWR, resp. osoby ovládající Dlužníka:
- (a) Výtěžek pro koncern NWR pokud by se akcionářské úvěry nekapitalizovaly a Dlužník by se pravděpodobně ocitl v úpadku.
 - (b) Výtěžek pro koncern NWR v případě kapitalizace akcionářských úvěrů do vlastního kapitálu Dlužníka s dopadem do jeho finančního plánu.
134. Jelikož se dá předpokládat, že výtěžek pro koncern NWR ze scénáře 1 by byl velmi nízký (nezapomínejme, že jednotlivá aktiva Dlužníka ani jeho podnik nebyly zastaveny ani ve prospěch propojených osob z koncernu NWR ani třetích osob!) v porovnání s pokračováním provozu podniku Dlužníka dle scénáře 2, lze předpokládat, že racionálně se chovající ovládající osoba – jediný akcionář - by svou úvěrovou pohledávku za Dlužníkem kapitalizoval, a proto by se měl tento závazek v testu předluženosti vyjmout. Tak jak to provedl Soud.
135. V čl. 34 se KSZ zamýšlí nad tím, zda se jevila opatření přijatá v rámci Neformální restrukturalizace dluhu 2014 jako dostatečná v kontextu hospodářských problémů. K tomu Žalovaní nad rámec již v tomto vyjádření uvedených údajů a argumentů dodávají, že např. faktoring přispívající výrazně k likviditě Dlužníka představoval dle Výročních zpráv Dlužníka a Konsolidovaných finančních výkazů včetně závěrečných zpráv koncernu NWR pro rok 2013 a 2014 objemy pohledávek ve výši 4 miliardy Kč v roce 2013 a 6,5 miliardy Kč v roce 2014. Podle dohody s odborovými organizacemi mělo mezi roky 2013 a 2014 dojít ke snížení osobních nákladů o 6 %. Obdobně tomu bylo při ukončení prodeje uhlí přes prostředníky a současném nárůstu marže, snížení počtu technicko-administrativních pracovníků o 10 % a všeobecné snížení nákladů na prodané zboží mezi roky 2013 a 2014 o 19 % a o 18 % u administrativních nákladů. Níže uvedená tabulka (rozložená na dvě je založena ve spise) dokumentuje odhad vývoje klíčových cen pro produkci Dlužníka (energetické uhlí a koksovateľné uhlí) na světových trzích, jak tento vývoj předvíдалy v měsících červen 2014 společnost Bloomberg a v srpnu 2014 společnost Deutsche Bank. Z odhadů těchto renomovaných společností je patrné, že při započtení vlivu přijatých úsporných a jiných opatření a dopadu Neformální restrukturalizace dluhu 2014 na očekávaný vývoj hospodaření Dlužníka bylo možno bezpochyby v Rozhodné době důvodně předpokládat, že Dlužník bude moci pokračovat v provozu svého podniku.

Obr. č. 1: Výhled vývoje cen uhlí v letech 2014-2018. Zdroj: BMI Research 8/2014, Deutsche Bank 6/2014. IHS Markit

Rozvahový test (Odvolání KSZ – čl. 52 - 72)

136. V čl. 57 a 58 Odvolání KSZ s odkazem na čl. 45.2.35 Rozsudku poukazuje KSZ na to, že Soud neměl žádný podklad pro hodnocení správnosti opravných položek. Jak již Žalovaní uvedli v čl. 47 tohoto vyjádření, podrobnosti o způsobu tvorby opravných položek jsou obsaženy v čl. 7 Přílohy účetní závěrky Dlužníka za roky 2013 až 2015 (součást výročních zpráv). Hodnota opravné položky k majetku se tvoří v celku ke všem položkám a pak se alokuje na jednotlivé položky (aktiva). Metodika je popsána např. ve Výroční zprávě Dlužníka za rok 2014 (strana 62), kdy:
137. Vzhledem ke sníženému výhledu cen výrobků v dohledném horizontu Dlužník přehodnotil i množství prokázaných a pravděpodobně **ekonomicky** vytěžitelných geologických zásob uhlí z hodnoty 64 milionů tun uhlí odhadovaných ke konci roku 2013 na hodnotu 48 milionů tun uhlí na konci roku 2014. Tato změna vytěžitelných zásob uhlí vedla k přehodnocení zpětně získatelné částky z užívání aktiv Dlužníka. Na hodnotu zpětně získatelné částky z budoucího užívání byla upravena hodnota dlouhodobého hmotného majetku v položkách oceňovacího rozdílu k nabytému majetku, stavby – důlní díla a důlní stroje a zařízení formou vytvoření opravných položek.
138. Zpětně získatelná částka z užívání byla určena diskontováním budoucích peněžních toků plánovaných z budoucího provozu podniku Dlužníka na základě dlouhodobých podnikatelských plánů, odhadovaných tržních cen produkce získaných v krátkodobém horizontu z obchodních smluv uzavřených Dlužníkem s odběrateli pro první čtvrtletí roku 2015 a z dlouhodobého pohledu z tržních cenových výhledů z veřejně dostupných analytických a bankovních informací.
139. V ostatním Žalovaní odkazují na svá vyjádření k Odvolání IS uvedená výše v části IV(3) tohoto vyjádření.

VI(2) Neúčinnost Smluv (Odvolání KSZ – část III.)

140. Dle tvrzení uvedených v této části Odvolání KSZ mají být neúčinná ujednání SSN a SSCF ohledně vyloučení subrogačního regresu s tím, že Soud se námitkami KSZ prezentovanými v rámci řízení před Soudem nezabýval.
141. Předně je nutné se vyjádřit k postavení Krajského státního zastupitelství („**KSZ**“) v tomto řízení, které je dáno ustanovením § 35 odst. 2 OSŘ. Jelikož tak, jak správně v Rozsudku konstatoval Soud, není KSZ oprávněno podat odpůrčí žalobu, nemůže činit takové procesní úkony, které náleží pouze

účastníkům. V projednávané věci, kdy se Žalobce a) domáhá určení neúčinnosti Smluv a KSZ navrhuje určit neúčinnost pouze ujednání SSN a SSCF ohledně vyloučení subrogačního regresu, se dle názoru Žalovaných jedná o změnu návrhu Žalobce a), ke kterému ovšem není KSZ dle § 35 odst. 2 OSŘ oprávněno.²⁴ Jelikož se jednalo o úkon, ke kterému KSZ není oprávněno, Soud se jím nemusel zabývat. Nicméně i přesto se Soud s tímto právním hodnocením KSZ vypořádal v čl. 43.29 Rozsudku.

142. Pro úplnost si Žalovaní dovolují dále zdůvodnit, proč je právní argumentace KSZ v této věci nesprávná. KSZ v této části podává, že ujednání obsažené v čl. 12.01 písm. i) SSN a čl. 18.8 SSCF jsou vůči OKD údajně neúčinná, jelikož naplňují skutkovou podstatu zvýhodňujícího právního jednání dle § 241 odst. 1, odst. 3 písm. c) InsZ případně úmyslně zkracujícího právního jednání dle § 242 InsZ. Takový závěr ovšem naprosto pomíjí, že pro naplnění těchto skutkových podstat InsZ by dle § 235 InsZ museli (kromě existence úpadku Dlužníka, který byl v řízení vyvrácen) v době uzavření SSN a SSCF existovat věřitelé Dlužníka, které takový právní úkon Dlužníka na jejich tehdy existujících pohledávkách zkracoval, a takové pohledávky by musely existovat i v době zahájení insolvenčního řízení Dlužníka. To ovšem není v tomto případě splněno, protože veškeré pohledávky v té době existujících věřitelů Dlužníka byly buď v mezidobí uhrazeny, nebo se jednalo o věřitele, jejichž pohledávky byly restrukturalizovány v rámci Neformální restrukturalizace dluhu 2014.²⁵ V podrobnostech ohledně otázky neexistence věřitelů Dlužníka zkrácených v roce 2014 Žalovaní odkazují na čl. VII. Vyjádření Žalovaných. Již jen z tohoto důvodu není možné výše uvedená ujednání Smluv považovat za neúčinná.
143. Nadto je nutné zdůraznit, že aby předmětná ujednání SSN a SSCF mohla být považována za zkracující věřitele Dlužníka, musela by tato ujednání zhoršit postavení věřitelů Dlužníka oproti situaci před učiněním těchto právních jednání. K tomu ovšem v žádném případě nedošlo, jelikož tak, jak správně uvádí Soud v čl. 43.29, SSN a SSCF nahradily Smlouvu o vydání dluhopisů 2010 (tak, jak je definována v čl. 15.41 Rozsudku), která obsahovala prakticky totožné ujednání v čl. 12.01(i). Přitom ale došlo ke zlepšení postavení věřitelů Dlužníka, jelikož se uzavřením SSN a SSCF snížila o 165 milionů EUR výše ručení Dlužníka, u kterého je subrogace vyloučena.

VII.

Shrnutí a návrh

Odvolání IS

144. **V části IV(1)** Žalovaní vyvrátili údajné zásadní procesní pochybení Soudu při provádění důkazu Plné moci BW a dalších listinných důkazů, když Žalobce a) nebyl krácen na svých procesních právech

²⁴ Viz např. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.11.2008, sp. zn. 29 Cdo 1506/2007: „Byť je státní zastupitelství v řízení, do něhož vstoupilo podle ustanovení § 35 odst. 1 o. s. ř., oprávněno ke všem úkonům, které může vykonat účastník řízení, nejde-li o úkony, které může vykonat jen účastník právního vztahu (§ 35 odst. 2 o. s. ř.), nelze přehlédnout, že není oprávněno provádět úkony znamenající dispozici s řízením, s předmětem řízení nebo s úkony, které učinil sám účastník.“ Nebo ŠÍNOVÁ, Renáta. § 35 [Účast státního zastupitelství]. In: SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, ŠÍNOVÁ, Renáta. Občanský soudní řád. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 168: „V řízení, do kterého státní zastupitelství vstoupilo, je oprávněno činit všechny úkony, které z hlediska procesního práva přísluší účastníkům. Může zejména nahlížet do soudního spisu (§ 44), činit důkazní návrhy a vyjádření k provedeným důkazům (§ 120 a 123) apod. (k oprávnění podávat prostředky nápravy vadných rozhodnutí viz § 35 23, 24). Nepřísluší mu procesní úkony, které může činit jen účastník v určitém procesním postavení, tj. nemůže změnit návrh na zahájení řízení nebo jej vzít zpět, protože tato dispoziční oprávnění přináleží jen navrhovatelé. Rovněž tak nemůže činit úkony, které může činit jen účastník právního poměru, o nějž v řízení jde. Proto nelze ze strany státního zastupitelství uznat nárok či uzavřít soudní smír. Podle čl. 8 odst. 5 pokynu obecné povahy č. 9/2008 je státní zastupitelství, pokud vstoupilo do řízení, ve kterém soud nemusí nařizovat ústní jednání, povinno předložit soudu k věci písemné vyjádření s potřebným počtem stejnopisů.“

²⁵ Jednalo se o věřitele na základě Smlouvy o ECA úvěru (tak, jak je definována v čl. 15.30 Rozsudku).

a Žalobce a) se svým nárokem neuspěl nikoliv pro neunesení jeho důkazního břemena ohledně pravosti dotčených listin, ale proto, že na základě provedení dokazování byla pravost a správnost dotčených listin v řízení prokázána, přičemž to byli žalovaní, kteří předkládali tvrzení a důkazy ohledně pravosti a správnosti těchto listin. Všechny tyto důkazy byly ve vzájemném souladu, navazovaly na sebe a vytvářely ucelený řetězec důkazů. Žalovaní rovněž vyvrátili tvrzení Žalobce a) o dalších údajných procesních pochybeních Soudu včetně toho, že ve věci údajně rozhodoval nezákonný soudce, když zejména doložili, že rozvrh práce Soudu, na základě kterého byla Soudkyně určena k projednání této věci, splňuje veškeré zákonné požadavky. I pokud by se snad Soud dopustil drobných procesních pochybení, tato nemohla vést k nesprávnosti Rozsudku.

145. **V části IV(2)** Žalovaní vyvrátili absurdní argumentaci Žalobce a) znamenající popření významu ustanovení § 235 InsZ jakožto normy, která stanovuje obligatorní podmínky, které musí být primárně splněny, aby vůbec bylo možno odporované právní jednání posoudit dle ustanovení § 240 – § 242 InsZ. Zejména byl na pravou míru uveden výklad Rozsudku 677/2011, na který ohledně vztahu ustanovení § 235 a § 240 – § 242 InsZ odkazoval Soud, a který se Žalobce b) pokoušel dezinterpretovat.
146. Ze správného výkladu ustanovení § 235 InsZ plyne, že aby mohly být Smlouvy vůbec posuzovány dle ustanovení § 240 - § 242 InsZ jako neúčinné, bylo by nejprve potřeba prokázat, že na základě Smluv došlo buď ke zvýhodnění některého věřitele, nebo ke zkrácení ostatních věřitelů. V řízení v prvním stupni se však prokázal pravý opak, když – jak Soud uzavřel – v důsledku Smluv se celková částka, za kterou Dlužník ručil, výrazně snížila.
147. **V části IV(3)** Žalovaní vyvrátili, že by se v tomto řízení měl Soud vůbec zabývat úpadkem Dlužníka v Rozhodné době, a to z důvodu nenaplnění hypotézy právní normy obsažené v první větě ustanovení § 235 odst. 1 InsZ, a shodují se tak se závěry, ke kterým v této věci dospěl Soud v odůvodnění Rozsudku. Nadto Žalovaní podrobně vyvrátili argumentaci Žalobce a), že se Dlužník v Rozhodné době nacházel v úpadku z důvodu předlužení. Zejména poukázali na prokázanou vyšší hodnotu Dlužníkovu majetku, než byly jeho závazky, a na to, že se zřetelem k tomu, co je uvedeno v tomto vyjádření, odůvodnění Rozsudku, předchozích písemných vyjádřeních Žalovaných a jejich ústních přednesech při jednání Soudu a v neposlední řadě v důkazech předložených Soudu nebo Soudem zajištěných, bylo možno v Rozhodné době důvodně předpokládat, že Dlužník bude moci pokračovat v provozu svého podniku (což se ostatně stalo).
148. **V části IV(4)** Žalovaní dekomponovali souhrnné tvrzení Žalobce a) o tom, že v řízení v prvním stupni bylo prokázáno splnění podmínek pro rozhodnutí o neúčinnosti Smluv dle ustanovení § 240 InsZ. V první řadě bylo opětovně poukázáno na to, že – jak správně uzavřel Soud – v řízení v prvním stupni bylo spolehlivě vyvráceno, že v době uzavření Smluv se Dlužník nacházel v úpadku, což samo o sobě znemožňuje Smlouvy prohlásit za neúčinné. Ohledně (vyvrácené) domněnky úpadku pak Žalovaní poukázali i na to, že domněnka úpadku se nemůže uplatnit ve vztahu k Žalovanému č. 1, když tento nikdy nebyl součástí koncernu Dlužníka.
149. Posouzení protiplnění, kterého se mělo Dlužníkovi dostat od Žalovaných, které bylo provedeno znaleckým posudkem doc. Brady, nemůže obstát přinejmenším ze dvou důvodů. Za prvé sám doc. Brada ve svém znaleckém posudku uvedl, že obvyklou cenu plnění, které se zavázal Dlužník poskytnout (tj. ručení za dluhy Žalovaných) nelze určit pro neexistenci trhu ručení a též proto, že ručení bylo poskytnuto za velmi vysokou částku. Proto tedy jakékoliv závěry, které doc. Brada ve svém znaleckém posudku činí, nelze považovat za určení „obvyklé ceny plnění“, jak požaduje ustanovení § 240 InsZ. Dále je pak potřeba doc. Bradou určenou „adekvátní“ odměnu ve výši 35 % z nominální hodnoty zaručené částky ročně označit za zcela absurdní a nemající podklad

v ekonomické realitě, neboť (i) Žalovaní by za pouhé 3 roky ručení zaplatili ručiteli jako protiplnění více než 100 % částky, kterou si půjčili od Žalovaného č. 1 (což by samo o sobě bylo velmi dobře možné považovat za lichvu), a (ii) znalec k této částce došel na základě pochybného přirovnání ručení podle zahraničního práva k úvěrům poskytovaným fyzickým osobám prostřednictvím kreditních karet, tedy k produktu, který od ručení poskytnutého v rámci nadnárodního holdingu za velkoobjemový korporátní úvěr již nemůže být vzdálenější.

150. **V části IV(5)** Žalovaní vyvrátili námitky Žalobce a) ohledně Plné moci BW, údajné absence korporátních souhlasů Dlužníka, údajného úmyslu obejít české insolvenční právo a údajného dopadu nevypořádání se s námitkami žalobce a neúplným skutkovým zjištěním.

Odvolání SPOKD

151. **V části V(1)** Žalovaní vyvrátili námitku Žalobce b), že ve věci rozhodoval nezákonný soudce.
152. **V části V(2)** Žalovaní vyvrátili, že údajně došlo k nezákonnému spojení řízení o odpůřci žalobě Žalobce a) a určovací Žalovaného č. 1, když objasnili, že tento postup byl v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR a neměl na Dlužníka žádný nepříznivý dopad.
153. **V části V(3)** Žalovaní vyvrátili, že Soud ohledně určení pravosti Pohledávky 2 rozhodl nad návrh, když prokázali, že Soud v této věci rozhodl přesně podle návrhu Žalovaného č. 1.
154. **V části V(4)** Žalovaní poukázali na snahu Žalobce b) prostřednictvím v civilním právu nesmyslného pojmu „trvajících protiprávní jednání“ a z hlediska neplatnosti právního jednání pak irelevantního pojmu „vyvolávání a udržování protiprávního stavu“, vyvolat v soudech rozhodujících v nadepsané věci dojem, že Žalovaní, potažmo Žalovaný č. 1, prostřednictvím zcela standardních transakcí společnost Dlužníka vytunelovali, což ovšem nikterak Žalobce b) neprokázal.
155. Naopak to, na co by se měl Žalobce b) zaměřovat, a sice prokázání rozporu Smluv se zákonem, dobrými mravy či poctivým obchodním stykem, zcela ignoruje – patrně proto, že si je vědom, že takové skutečnosti prokázat schopen není.
156. Pokud pak Žalobce b) namítá, že Žalovaný č. 1 se na úkor Dlužníka obohatil tím, že Žalovanému č. 1 byly placeny úroky, potažmo odměna za správu a vedení emise dluhopisů, pak se jedná o argument zcela absurdní, když placení úroků či odměny za správu emise dluhopisů nelze považovat za jakýkoliv druh nemravného obohacování.
157. Obdobně Žalovaní odmítli, že by bylo něco zákeřného v tzv. „vyvedení dluhu“ (úvěrové expozice Žalovaných) z bilance Dlužníka, a že tak bylo činěno se záměrem zastřít Dlužníkovu špatnou ekonomickou situaci v případě potenciální krize. Právě přenesení dluhu na jiné subjekty v koncernu NWR lze interpretovat i tak, že aktiva Dlužníka včetně jeho podniku nemusela být zatížena zástavními právy a současně mohlo dojít k Neformální restrukturalizaci dluhu 2014. Ta se Dlužníka dotkla tak, že jeho expozice z ručení se snížila o 165 milionů EUR a dále tak, že Dlužník mohl čerpat další vnitroskupinové úvěry s prodlouženou dobou splatnosti
158. **V části V(5)** Žalovaní vyvrátili údajný nedostatek zmocnění k uzavření Smluv Dlužníkem, když důsledně vysvětlili, proč v žádném případě nedošlo k částečnému zániku Plné moci BW.
159. **V části V(6)** Žalovaní vyvrátili údajné nesjednání rozhodného práva ohledně převzetí ručitelských závazků Dlužníka dle Smluv, když přesvědčivě odůvodnili, proč rozhodné právo sjednané ve Smlouvách se vztahuje i na ručitelské závazky Dlužníka dle těchto Smluv.

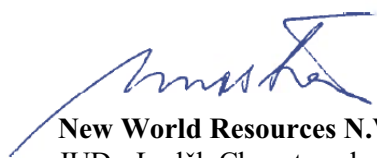
160. **V části V(7)** Žalovaní vyvrátili údajný rozpor ručitelského závazku Dlužníka dle smluv s tuzemským veřejným pořádkem, když pomocí judikatury Nejvyššího soudu ČR doložili, že sjednání absolutního a nepodmíněného ručení není v rozporu s českým veřejným pořádkem.
161. **V části V(8)** Žalovaní vyvrátili další námitky Dlužníka, když zejména důkladně popsali, proč údajná pohledávka Dlužníka uplatněná k započtení je nejistá a neurčitá, proč je námitka započtení v rozporu se zásadami insolvenčního řízení a proč námitce započtení nelze s odkazem na § 2 OSŘ přiznat právní ochranu.

Odvolání KSZ

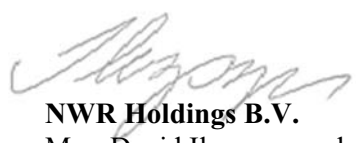
162. **V části VI(1)** Žalovaní argumentačně i s odkazy na provedené důkazy v řízení vyvrátili tvrzení KSZ, že Soud měl k existenci tvrzeného úpadku Dlužníka z důvodu předlužení zajistit znalecký posudek. Žalovaní i v tomto vyjádření dostatečně prokázali, že Důkazy, které Soud v řízení provedl a označil v Rozsudku, jakož i způsob jejich vyhodnocení Soudem v celé komplexnosti s právním závěrem, že Dlužník v Rozhodné době nebyl v úpadku, byly pro rozhodování Soudu postačující. Případný externí znalecký posudek by pak s největší pravděpodobností postupoval při zjišťování hodnoty majetku Dlužníka obdobně jako Soud i Žalovaní, a tudíž by i dospěl ke stejnému závěru při odpovědi na otázku, zda Dlužník byl či nebyl v úpadku ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InsZ.
163. **V části VI(2)** Žalovaní vyvrátili údajnou neúčinnost ujednání SSN a SSCF ohledně vyloučení subrogačního regresu, když důkladně zdůvodnili, proč KSZ nemá procesní způsobilost toto navrhopat a pro úplnost objasnili, proč v daném případě tato ujednání SSN a SSCF nenaplňují skutkovou podstatu neúčinných právních jednání dle InsZ.
164. Jak je patrné ze spíše jen demonstrativního výčtu tvrzení v této části VII, jež Žalobce a), Žalobce b) a KSZ použili v Odvoláních, nejednalo se o ucelený a komplexní pohled na výroky a odůvodnění Rozsudku. Na druhou stranu lze konstatovat, že přístup Soudu k celému řízení v prvním stupni byl logický, spravedlivý a procesně správný, v to počítaje i procesní ekonomiku a pečlivou analýzu důkazů a to nejen v jejich jednotlivosti ale především v jejich vzájemné provázanosti. Výsledkem byl dobře a rozsáhle odůvodněný Rozsudek, který přesvědčivě shrnul všechny podstatné aspekty obou spojených řízení.

Návrh

165. S ohledem na výše uvedené Žalovaní navrhuje, aby odvolací soud Rozsudek v plném rozsahu jako věcně správný potvrdil a přiznal Žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení.

New World Resources N.V.
JUDr. Luděk Chvosta, advokát
na základě plné moci

NWR Holdings B.V.
Mgr. David Ilczyszyn, advokát
na základě plné moci

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Vrchní soud v Olomouci

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 2220 / 2020 Ev. číslo: 0c3355a1-81e0-4ea9-9eed-070bd5f98e64
Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 774115143
Věc: NWR - Vyjádření žalovaných č. 2 a 3 k odvolání

Odesílatel:

ID schránky: 66rhevd Typ datové schránky: PFO
Osoba: Luděk Chvosta - Chvosta Adresa: Na příkopě 854/14, 11000
Luděk, JUDr., advokát Praha 1, CZ

Dodáno do DS dne: 15.04.2020 22:57:17 **Odesláno do DS dne:** 15.04.2020 22:57:17

Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
Sp.zn. příjemce: 13 VSOL 133/2020 Sp.zn. odesílatele:
Lhůta končí: K rukám: Ne
Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis je platný

Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 3
Sériové číslo certifikátu: 5070fd Platnost: 30.10.2019 - 18.11.2020
Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 15.04.2020 22:57:17)
Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 15.04.2020 21:23:08
Datum a čas autom. ověření: 15.04.2020 23:01:21

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		NWR - Vyjádření žalovaných č. 2 a 3 k odvolání.pdf										
Podpis není připojen (žádný podpis).					A	N	N					

Čas ověření příloh: 15.04.2020 23:01:21 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaženo vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.